

1858

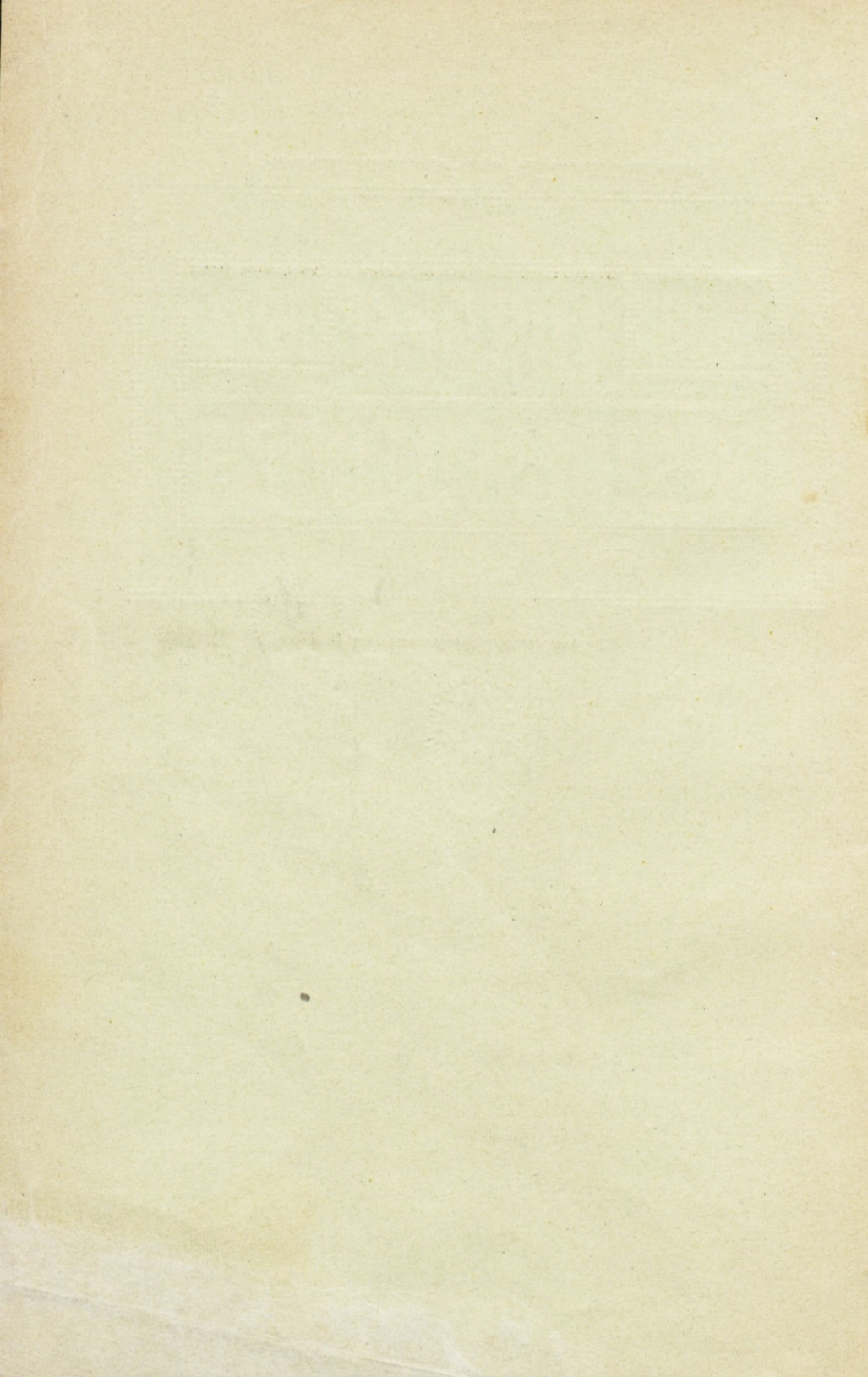
LURSKA

1918

ŠESTDESETLETNICA

232.934.7 (447.8 Lourska) * 1858/1918

Lurška Mati božja.

Lurška šestdesetletnica.

Sestavil * * * *Urban Anton*

Z dovoljenjem prečastitega knezo-
škofijskega ordinarijata v Ljubljani.

V Ljubljani, 1918.

Založilo društvo „Dobrodelnost“ v Ljubljani.

Natisnila Katoliška tiskarna.

100745a

98130/1950

(7)

Za lurški jubilej.

Poldanski mir ... molči narava,
nebo oblakov plašč zastira;
tišino moti le šumenje Gava,
ki kremenita tla izpira.
Pa danes ni tako drzan!
Ustavljajo se vali čisti,
kar ne mudi se jim na plan.
Topoli, nekdam srebrolisti,
molče ob strugi kameniti
kakor pribiti;
v skrivnost so svojo zatopljeni,
življenja v bilki ni nobeni.
Vse, vse miruje,
vse je v velikem hrepenenju,
vse koprni, vse pričakuje ...
Nebo se zemlji približuje ...
In zdaj! —
Presrečni Lurd, odprt je raj!
Na tvojih tleh stoji Marija,
nebes najdražja stvar ...
Kako je lepa, svetla, krasna!
bolj kakor zlato solnce jasna,
in božji žar
obkroža njen deviški stas,
obleka lilijska, višnjev je pas.
V potezi vsaki božji znak.
Devištvo diči čelo ji visoko,
oko tako lepo, tako globoko,
krog usten plava ji smehljaj sladak.
In njen pogled, nebeško mil,

počiva ljubko na Bernardki srečni,
 ki v tihem blaženstvu strmi...
 Nadzemski svit ji čelo je oblik,
 in žarek večni
 nedolžni njen obraz je ožaril.
 Blesteča solza orosi ji lice,
 ko sreča nje oko pogled Device.
 V zamaknjenju strmi, posluša...
 Kako vztrepeče njena čista duša,
 ko čuje sveto razodetje:
 »Jaz sem Brezmadežno spočetje.«
 V duplini so besede izzvenele,
 Bernardka ni več videla Device. —

— — — — —
 Visoke jelše glasno so šumele, —
 studenec nov napajal je cvetlice.
 Kristalni valčki himno so zapeli,
 in himna je zvenela čez dobrane,
 za narodom se narod je oglasil,
 Devici lurški je poslal pozdrave.

— — — — —
 Na skalnih tleh se zdaj svetišče dviga,
 nešteto src se za Marijo vžiga,
 nešteto rok ji krono zlato kuje,
 nešteto duš se slavlja nje raduje,
 za jubilej pošilja ji pozdrave:
 »Presveta lurška Mati, ave!«

S. Elizabeta.

Lurška šestdesetletnica.

Veliki pomen Lurda za našo dobo.

11. svečana 1858. leta je brezmadežno spočeta Kraljica nebeška stopila na grešno zemljo v pustem masabljejskem skalovju pri Lurdu.

»Vstani, prijateljica moja, zala moja, in pridi golobica moja, v razpočenem skalovju, v duplinah zidovja, pokaži mi svoje obličje, naj doni tvoj glas v mojih ušesih, ker tvoj glas je sladak in tvoje obličje zalo.«

Te besede Visoke pesmi Salomonove prav primerno obrača sv. Cerkev na ta dogodek (brevir, 11. svečana 7.). Da, prijateljica naša, golobica nebeška se je prikazala v duplinah lurškega skalovja, je pokazala svoj zali in mili obraz ter dala slišati svoj glas, glas sladak vsakemu srcu in vsemu krščanskemu svetu.

Opravičeno se veseli Cerkev, saj ta veleznameniti dogodek, ta nebeška prikazen je velikanskega pomena za ves katoliški svet in ves naš sedanji čas. Ne samo Bernardki in ne samo za mesto Lurd ali deželo Francosko, marveč k nam vsem ali za nas vse je Marija stopila na zemljo. Lurška Mati božja je naša skupna last, je veselje vsega katoliškega sveta.

Pri vseh svojih delih ima Bog svoje namene vedno dobre in lepe; pri posebnih delih ima pa še posebne namene. Tudi pri lurških dogodkih jih je imel. Poskusimo premotriti te namene božje, kolikor jih moremo spoznati!

1. Dobra tri leta prej — 8. grudna 1854. — je namestnik Kristusov na zemlji, oče krščanstva in učitelj narodov, papež, z višine svojega sedeža, kamor se spoštljivo, verno in zaupno

obračajo oči vseh dobrih katoličanov, z močjo svoje oblasti določil in proglasil pred vsem svetom, da je resnica — dotlej v neko skrivnostno meglo zavita — resnica o brezmadežnem spočetju Marijinem — od Boga razodeta, dovolj podkrepljena in dokazana in torej zaukazana vsakemu katoliškemu kristjanu verovati jo, če hoče ostati v notranji zvezi s Cerkvijo. Globoko se je uklonil katoliški svet pred besedo papeževu. Amen! amen! tako je, tako je, je odmevalo Rimu od vseh strani sveta naproti. Z neizmerno radostjo je pozdravil katoliški svet svojo nebeško Mater in Kraljico v njenem novem žaru, ki mu je zablestel nasproti.

Katoliški svet je pritrtil besedi papeževi, — pa tudi nebesa so pritrčila. Amen! amen! je odmevalo od vseh strani sveta, — amen! amen! se je odzvalo tudi od nebes. Kaj drugega je namreč prikazanje Marije v Lurdu, kakor odmev in poziv Marijin na papeževo mogočno besedo? Dekletce preprosto, ki še nikoli ni slišalo ali vsaj ne umelo besede »brezmadežno spočetje«, je dne 25. sušca istega leta, na veliki praznik oznanjenja Marijinega, na štirikratno preprosto-ponižno vprašanje, »ljuba Gospa, bodite tako dobri in povejte mi, kdo ste in kako vam je ime?« dobilo v odgovor od »nebeške Gospe«: »Brezmadežno spočetje sem.« — Dekletce nedolžno neumno ni razumelo teh besedi, pa jih je od jame do župnišča v Lurdu po otroški navadi stopnjo za stopnjo ponavljalo: »Brezmadežno spočetje; brezmadežno spočetje, brezmadežno spočetje«... dokler jih ni srečno prineslo na ušesa zastopniku Cerkve v Lurdu, svojemu dušnemu pastirju, župniku lurškemu.

Da se je Marija razodela ravno pod imenom brezmadežnega spočetja, iz tega je jasno, da je ona sama potrdila papeževu besedo, obenem pa pokazala tudi, kako je všeč njej samita velikaprednost in da želi ravno pod tem imenom in v tej skrivnosti češčena biti.

Res, vsa lepa si Marija, niti madeža ni na tebi! Oblačilo tvoje je belo kakor sneg, in obraz tvoj kakor solnce! Ti slava Jeruzalema, ti veselje Izraelovo, ti čast našega ljudstva! Blagoslovljena si Devica Marija, od Boga, Gospoda, vzvišenega, pred vsemi ženami na zemlji! Vleci nas, Devica brezmadežna, da za teboj tečemo, za vonjavo tvojih čednosti!

2. Marija pa s tem, da se je Bernardki prikazala in razodela pod imenom brezmadežnega spočetja, svojega dela v Lurdu še ni končala. Ona se je v Lurdu utaborila, ondi izbrala svoj sedež, sedež milosti, kjer 60 let dela pred strmečim svetom čuda, kakršnih prej že davno ni gledal. In ljudstva gledajo in strme in hvalijo Boga, ki je dal tako moč svoji Materi.

(»In v poslednjih dneh bo pripravljen hrib hiše Gospodove vrh hribov in se bo dvigal nad griči, in vreli bodo k njemu vsi narodi. In šla bodo mnoga ljudstva in govorila: Pridite in pojdemo na hrib Gospodov in k hiši Jakobovega Boga, in nas bo učil svoja pota in bomo hodili po njegovih stezah.« Izaija II. 2, 3, — brevir 11. svečana.)

Tudi te besede starega Izaija se primerno podado k lurški božji poti. Lurd, to je hrib hiše Gospodove, svetišče, ki se dviga kakor gora visoko nad drugimi svetišči; in narodi vro tja in gledajo čudne reči, ter se vračajo nazaj oveseljeni, hvaležni, potrjeni v veri in navdušeni za dobro stvar. Celo brezverci in bogotajci hodijo tja, da vidijo, če je res, kar se pripoveduje, da si upa Marija v 19. in 20. stoletju vpricho cele prosvitlene Evrope — čudeže delati.

Časih smo že slišali ugovor: Zakaj se pa dandanes več čudeži ne gode? — Dobro odgovarja neki cerkveni pisatelj: Dokler je drevesce mlado in šele korenine v zemljo dela, treba mu je, da ga zalivamo, oskrbujemo in mu damo podporo; ko je pa dosti močno, samo stoji in ne potrebuje več opore. — Ta primera vse pove in prav jasno razloži, kakšen bi bil vzrok, če bi se bili čudeži godili samo v prvih stoletjih krščanstva, sedaj pa ne več. Pravimo: ko bi, — kajti saj to ni res, da se čudeži več ne gode! Ne glede na druge čudeže, ki se še gode, je Lurd mesto mnogoštevilnih čudežev, — čudežev, katerih noben človek z zdravimi čuti in zdravo pametjo utajiti ne more. Čudeži lurški so tako očitni, da če je sploh kaj na svetu resnično, so resnični ti čudeži. In teh čudežev šteje znanstvena knjiga Bertrinova o lurških dogodkih do 7 tisoč. (!) Pri tem ogromnem številu se moramo nehote vprašati: Zakaj toliko? In zakaj sedaj v naših časih? To je vredno premisleka.

Ne moremo sicer s popolno gotovostjo zasledovati potov božje previdnosti, toda gotovo se ne motimo, če sklepamo, da

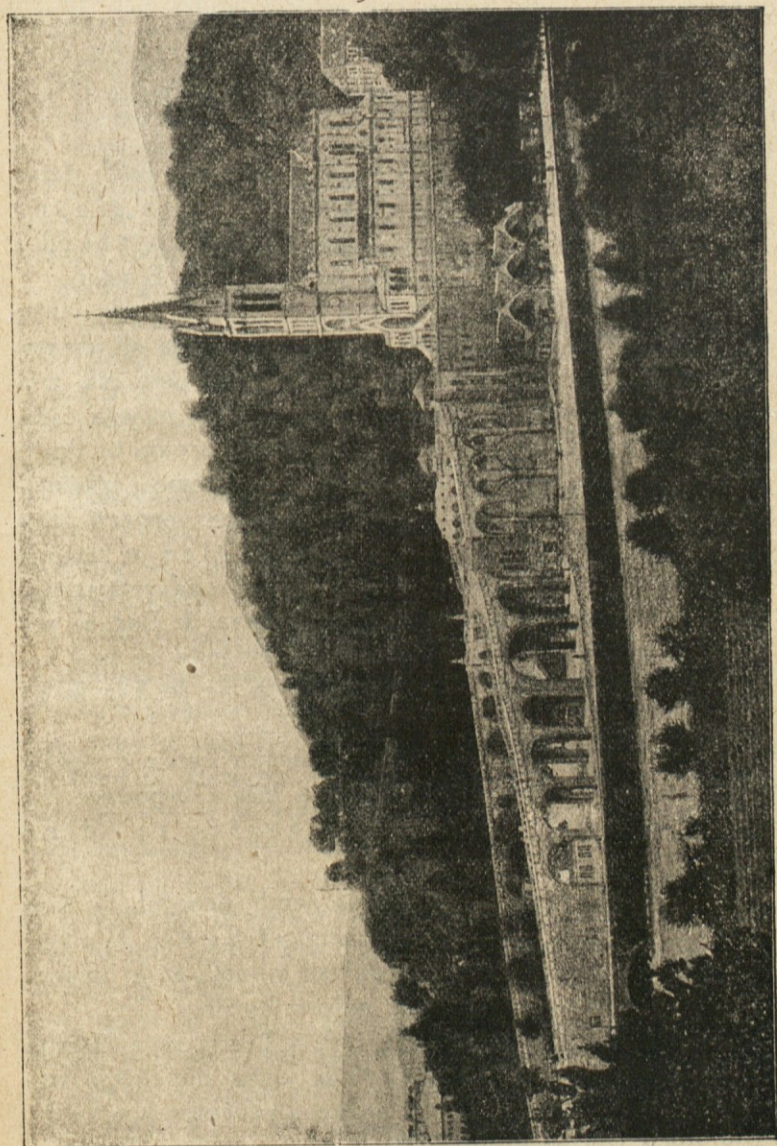
je Bog v svoji dobrotljivosti hotel priti s tem na pomoč naši slabi veri, pripravil zdravilo za nevero sedanjega časa.

Vedno so sicer ljudje grešili, odkar so na zemlji, a nevere ni bilo toliko kot dandanes. »Moderni« človek ne veruje več na čudeže, in ne le na čudeže ne, ampak vse nadnaravno taji. Njemu je vse le natura. Odkar je človek ukrotil vodni par in elektriko, da mu služita, odkar je dognal, iz česa obstoji vsaka vodna kapljica in vsaka bilka na trati, odkar preiskuje in meri vedno bolj natančno pota zvezdam, — skratka vsled velikega napredka človeškega duha na polju znanosti in iznajdb, se je človek prevzel in napihnil; prevzel tako, da noče poznati nobenega gospoda več nad seboj. Sam sebi je dovolj, drugega ne potrebuje; sam sebi je bog in zemlja mu je bog. Človeštvo si je začelo vdruživati zidati babilonski stolp, ki naj bi segel do neba, da odstavi Boga in mu iztrga žezlo iz rok in samo sede na njegov prestol...

Tedaj pa, ko je Bog to videl, je stopil doli in jim — jezik zmešal; zmešal govorico tem domišljavim učenjakom. Ni jim šlo v glavo, da bi se mogli čudeži goditi! In glej, prišli so v Lurd in videli, in radi ali neradi morali obstati: Kaj takega pa mi ne znamo, tega človeška veda ne premore, to mora delati neka višja moč!...

In mnogi so svojo učeno glavo uklonili, in oni, ki že dolgo niso molili, so ponižno upognili svoje koleno pred velikim Bogom, sklenili in povzdignili roke k njemu in — bili zopet kristjani.

Ako pa so spet drugi, ki kljub temu nočejo verovati, kaj naj rečemo na to? To nam le priča, kako velika je človeška slabost ali pa — hudobija. Kdor namreč noče verovati, pa noče, in ga tudi Bog ne more prisiliti, če noče. Za vero je namreč treba tudi dobre volje: Mir ljudem na zemlji — samo onim — ki so dobre volje! Ako pa je volja hudobna, celo čudeži ne pomagajo. — Prizor, ki ga gledamo v Lurdu, je do pičice podoben onemu v dnevih, ko je božji Zveličar hodil po zemlji, delajoč čudeže in deleč dobrote. Mnogi so vanj verovali, ga ljubili, se ga oklenili, vse pustili ter za njim šli — drugi, ki so gledali iste čudeže, so ga pa le tem bolj sovražili, čim bolj je razodeval svojo dobroto in mogočnost. Ko je Lazarja od smrti obudil, tedaj so se vprašali: »Kaj hočemo storiti, ker ta človek

Cerkev v Lurdu.

dela toliko čudežev?« Vsak človek bi pričakoval, da bodo na to vprašanje odgovorili: »Kaj nam preostaja drugega, kakor da tudi mi verjamemo vanj, kakor verujejo drugi.« Toda ne, ravno narobe: Ker čudeže dela — ubijmo ga! Čuden, prečuden sklep, ki ga more narekovati samo od strasti popolnoma preslepljena in zmedena pamet. In prav takih modrijanov je tudi dandanes na svetu dosti.

Vsem pa, ki so količkaj dobre volje, če so tudi žrtev Cerкви sovražnega toka časa, pa je Lurd jasna in glasna priča božjega bivanja, jim je ravna in gladka pot, po kateri lahko nazaj pridejo k Bogu.

Lurd je velika odprta knjiga, v kateri vsak lahko razločno bere o delih božjih. **Lurd je velika apologija ali obramba naše edine prave vere.** Lurd je močna električna luč, metalec luči, ki s svojo žarko svetlobo sveti v temo našega časa, v kateri takozvani »prosvitljenci« kakor slepci tavajo in tipajo semintja, si vse mogoče nauke, »teze« in »sisteme« izmišljujejo, vse mogoče reči verujejo, samo da ni treba verovati tega, kar je pravo. Lurd je glasen klic, trombe glas v trušč in hrušč, ki vlada po svetu, glas na ušesa v zemljo zaverovanemu človeštvu: Je še nekaj nad zemljo, je nadnarava, je Bog, je posmrtno življenje, je večnost. Kvišku srca! Dvignite se nad zemeljsko grudo! Iščite tega, kar je zgoraj, in ne le kar je na zemlji! Hrepenite in hitite za večnimi cilji....

To je Lurd. To je veliki pomen in namen Lurda v našem času. Sedež milosti božje na zemlji, gora hiše Gospodove, na katero gledajo narodi, veliko zdravišče za bolno človeštvo.....

Da je pa Bog te velike namene na zemlji dosegel, — česa se je poslužil, koga je izbral za pomočnika? Svojo Mater je izvolil; njo, po kateri nam deli vse milosti, ki jo imenuje sveti učeniki kanal ali vodotoč milosti božjih.

Kakor nekdam v Elizabetni hiši, tudi v Lurdu poje Marija: *Magnificat anima mea dominum!* Moja duša poveličuje Gospoda, in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju, ker velike reči mi je storil On, ki je mogočen in sveto njegovo ime!....

3. Ko se je Marija Bernardki prikazala četrtič, dne 21. svečana, tedaj je njeno lice, ki je bilo sicer svetlo in rajsko-veselo, obšla globoka resnost in žalost. Njeno oko kakor da je

pregledalo vso zemljo. Bernardka ganjena vsled tega v dno duše, jo vpraša, česa želi. Gospa odgovori: *M o l i z a g r e š n i k e !* — Par dni potem, 24. svečana, je Marija velela Bernardki, naj poljubi zemljo za spreobrnjenje grešnikov, in navzoči gledavci so videli, kako je večkrat zaporedoma poljubila zemljo, šla po kolenih proti jami in klicala: *»P o k o r a , p o k o r a , p o k o r a !«* V jami se naenkrat obrne h gledavcem, da jim znamenje, da naj se poklonijo, in s prstom na ustnicah jim daje vedeti, da naj tudi oni poljubijo zemljo. Ko se je po kolenih vrnila iz jame, in je prikazen minula, so jo vprašali, kaj naj pomeni njeno čudno vedenje. Odgovorila jim je: *»G o s p a m i j e r e k l a , d a m o r a t e t u d i v i d e l a t i p o k o r o z a g r e š n i k e !«*

Tukaj nam ni treba ugibati želje Marijine in namena, ki ga je Bog imel in ki ga še ima z lurškimi prikazovanji. Marija sama nam je naravnost in izrečno povedala po svoji izvoljenki, Bernardki.

Pokora je, kar hoče od nas, — pokora za lastne in tuje grehe. Marija, dasi presrečna v nebeškem veselju, je vendar žalostna, ko njen pogled gre preko zemlje in vidi, kaj se na njej godi, kako se Bog žali.

Grešil je svet sicer vedno, — a v naših dneh prav posebno. Ta splošna grešnost je sad nevere. Kakor je človek z duhom v zemljo, v materijo zaverovan, le njo vidi, njo opazuje in preiskuje, tako je tudi srce na zemljo, na grudo navezано. To je le dosledno in naravno. Če ni ničesar nad zemljo, ničesar po smrti, potem si je treba tega življenja privoščiti in zemeljskih sladkosti naužiti, kolikor je največ mogoče v teh kratkih letih, kar smo na svetu. — Žalostna je sicer taka vera, a dosledna je. In naš svet te nauke tudi dejansko izvršuje. Ne le greši se, greh se tudi opravičuje, zagovarja, kot čednost predstavlja. In na podlagi takih naukov se lahko le še bolj brezskrbno dalje greši. Zato je sedanji svet preplavljen s hudobijo. Najbolj se greši s tem, kar človeškemu telesu ugaja. Se razume: če duše ni, se mora telo negovati in gleštati! Uživaj! to je brezverski evangelij. Nečistovanje in pijančevanje gerostasno gospodarita po svetu; mesta so cele Sodome, in najboljša priprava k temu je nezumno pasenje in zalivanje lastnega telesa.

Marija pa iz lurške jame kliče: Pokora! pokora! pokora! Vi, kristjani, če ste res moji otroci in mojega križanega Sina učenci, ne derite z otroki sveta po široki cesti svetnega veselja! Ali se vam ne smili moj trpeči Sin, vaš Bog; ali se vam ne smilijo duše, za katere je on zastonj umrl, ki v trumah dero vsak dan v pogubo? Molite za te grešnike in delajte pokoro za svoje in za tuje grehe, da potolažite užaljenega Boga! Pokora! pokora! pokora!...

Da, današnjemu nasladnemu svetu ni rešitve drugače, kakor da se vrne nazaj k dejanskim krščanskim načelom, nazaj k preprostosti, nazaj k treznosti in zmernosti v uživanju vseh zemeljskih dobrot. In v to smo poklicani mi, ki se šteje mo za otroke božje, da kažemo svetu pot. Molitev za grešnike in pokora na lastnem telesu je zdravilo za bolestnophotno pohlepnost naše dobe!

4. Četrtega velikega namena, ki ga imajo nebesa z Lurdom, ni treba na široko razlagati: očit je namreč vsem. **Bog je odprl na široko v Lurdu zakladnico svojih milosti — telesnih in dušnih — in jih deli ljudem po rokah svoje Matere.**

Pod Marijinimi nogami je začel izvirati studenec, o katerem prej ni bilo nobenega sledu. In ta voda, sama na sebi čisto navadna, naravna voda, je jela ozdravljati bolnike od najraznovrstnejših bolezni. — »Tedaj bo skakal kruljevi kakor jelen, in odprle se bodo oči slepcu in glušču ušesa, in razvezal se bo mutcu jezik, ker jele so teči vode v puščavi in potoki v samoti.« Kakor da bi bilo to Izaijevo prerokovanje kot nalašč za Lurd izrečeno, tako izvrstno se prilega njemu.

Nad 7000 ozdravljenj štejejo v Lurdu. Seveda vsi, ki iščejo ondi zdravja, niso uslišani. Dva prideta z enako boleznijo; eden se vrne ozdravljen, drugi ne. To je delo božje previdnosti. Zakaj Bog noče še, da bi pozabili, da je in ostane zemlja še vedno solzna dolina, kraj poskušnje in da so križi še vedno najgotovjša pot priti v nebesa, kjer bo šele za vselej konec vseh križev. — Koga se Bog že tukaj usmili in koga ne, to sam izbere po svoji neskončni modrosti. Za marsikoga je boljša bolezen kakor zdravje, boljša revščina kakor bogastvo, boljše ponižanje kakor počesčenje. Bog pokaže, da zamore ozdraviti, ko bi se njemu prav zdelo. Glavni namen njegov vendar ni, zdraviti telesne bolezni, ampak dušne.

Veliko več kakor telesnih dobrot so prejeli in prejemajo verniki v Lurdu dušnih dobrot, za katere so seveda manj občutljivi in manj dovzetni. Koliko jih je dobilo ondi zopet vero nazaj, nazaj svojega Boga, in ž njim mir srca, zadovoljnost, milost, krščansko življenje in srečno smrt, — večno zveličanje. — Odtod pa tudi sploh raste po vsem svetu zaupanje v Marijo in češčenje Marije, te mogočne lurške čudodelnice.

Zato ni čudno, če zaupanje v lurško Mater božjo raste, če se povsod vidijo njene podobe, njej v čast stavijo kapelice in oltarji.

In zdaj, ko je minulo 60 let, odkar se gode te velike reči v Lurdu, je gotovo vredno in pravično, spodobno in zveličavno, da ves svet hvale za p o j e višjemu troedinemu Bogu in njegovi deviški Materi.

Čast, slava in zahvala našemu Bogu,
 ki nad kerubini sedi,
 In njegovi deviški brezmadežni Materi
 naj vekomaj doni!

Marija se prikaže v Lurdu.

(Zgodovinsko. — Po Laserju: Lurška Mati božja.)

Malo mestece Lurd stoji v južno-zapadnem kotu francoske dežele blizu španske meje, v okraju Visokih Pirenej, na koncu sedmih Lavedanskih dolin, med zadnjimi grčiči, ki segajo valovito do Tarbske planine, in prvimi strminami, s katerimi se začena Velika gora. Hiše so postavljene skoro brez reda, na gričkovitem svetu, v znožju velikanske skale, ki stoji na samem, in vrhu katere čepi, kakor orlje gnezdo, silno utrjen grad. Na eni strani te skale stoji mesto, na drugi teče šumeč Gav, po senci med jelšami, jeseni in topoli, razbijajoč peneče valove ob kremenit jez in goneč ob bregu glasna kolesa treh ali štirih mlinov.

Leta 1858. se je z enajstim februarjem začel teden posvetnih veselic, ki se po starodavni navadi vršé pred ostrim postom. Ta dan je bil debeli četrtek. Bilo je mrzlo, nekoliko oblačno, pa brez vetra.

Enajst dopoldne je že odbilo v zvoniku lurške cerkve.

Skoro povsod so pripravljali vesele shode in pojedine, medtem ko neka uboga družina, ki je gostovala v revni hiši ulice Petits-Fosséske, še drv ni imela, da bi si skuhala revno kosilce.

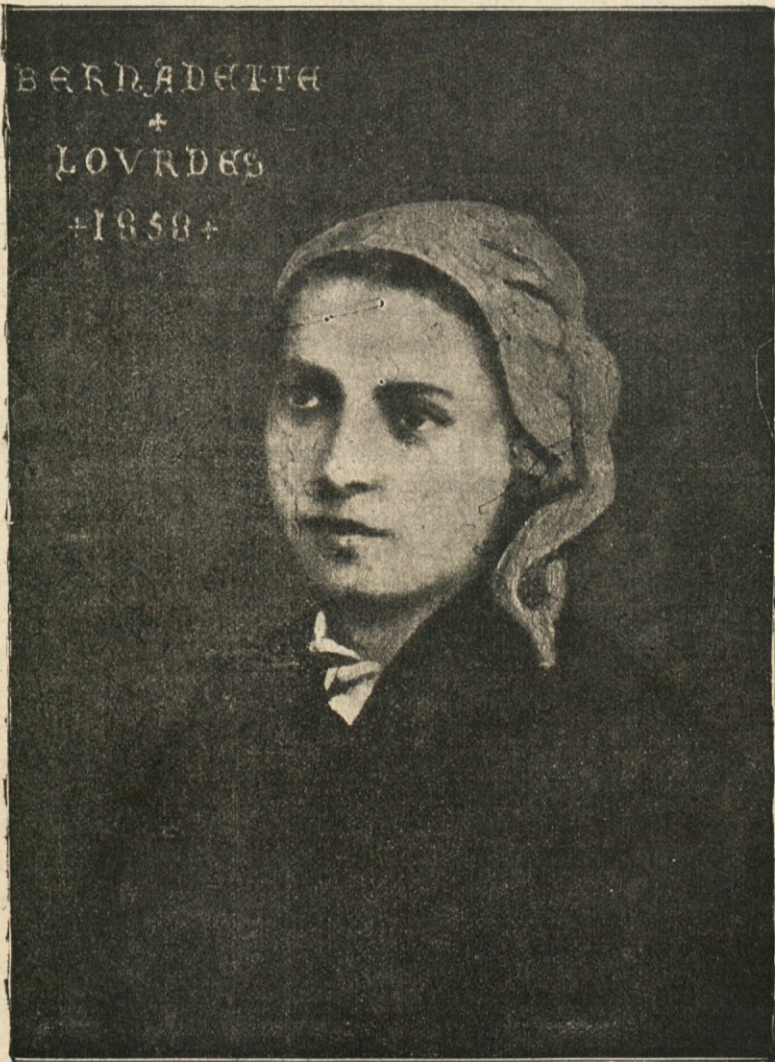
Oče, še mlad mož, je bil mlinar. Imel je nekaj časa v najemu mal mlin, ki je stal na severni strani mesta, na enem izmed potokov, ki se zlivajo v Gav.

Imenoval se je Franc Subirú (Soubirous) in je bil oženjen z Ludoviko Castérotovo, ki je bila prav poštena ženska in dobra kristjana. Ona mu je dajala pogum.

Dobila sta četvero otrok: dve hčerki, starejša je imela kakih štirinajst let, in dva veliko mlajša dečka; zadnji je imel kaka tri leta.

Šele štirinajst dni je bila doma najstarša hči, slabotna revica. To je bila tista mala deklica, ki je tako imenitna v naši povesti.

Ko je prišla na svet, ni je mogla oskrbovati njena mati, ki je bila tačas bolna, zato jo je poslala na rejo v bližnjo vas, ki se imenuje Bartrè, kjer je dekletce ostalo še potem, ko je bilo že

Bernardka.

odstavljeno. Ludovika Subiruvova je postala mati drugič; ko bi bila dvoje otročičev oskrbovala hkrati, morala bi vedno čepeti doma in ne bi bila mogla dninariti ali hoditi na polje; vse to pa

je lahko delala z enim samim dojenčcem. Zato so starši pustili svojo prvorojeno hčerko v Bartrè.

Ko je mala hčerka toliko zrastle, da je bila za rabo, in ko je bilo rečeno, da se ima vrniti domov, zapazili so dobri ljudje, ki so jo imeli v reji, da so se ji močno privadili in da so jo imeli skoro kakor za svojo. Od tačas so jo pri sebi ohranili zastonj, da je le ovce pasla. Tako je rastle sredi te družine, ki jo je kakor za svojo vzela. Živela je vse svoje žive dni v samoti, na pustih brdih, kjer je pasla svojo ponižno čredo.

Molitve pod milim Bogom ni poznala druge, kakor rožni venec. Bodisi, da ga ji je rednica priporočevala, bodisi, da je bil naturalna potreba za to nedolžno dušo: povsod in vsako uro je molila na paši to molitev priprostih ljudi. Potem se je tudi čisto sama kratkočasila s tistimi naturalnimi igračami, katere božja previdnost ponuja revnim otrokom, ki so v tem, kakor v vsem drugem, veliko prej zadovoljni, kakor bogatinovi otroci. Igrala se je s kamenčki, iz katerih je delala otročje hišice, z rastlinami in cveticami, katere je tam ter tam trgala, z vodo potokov, kamor je metala zeliščne bilke, za katerimi je dolgo gledala; igrala se je z jagnjetom, ki ji je bilo najbolj priljubljeno izmed njene črede. »Med vsemi jagnjeti,« dejala je neki dan, »je eno, katero ljubim bolj kakor vsa druga.« — »In katero?« jo vprašajo. — »Tisto, katero ljubim, je najmanjše.« Imela je veselje božati ga in se z njim igrati.

Ona sama je bila med otroci slabotna in majhna, kakor tisti revni janjček, ki ga je rada imela. Dasi je imela že štirinajst let, vendar bi jih ji človek bil prisodil kvečjemu enajst ali dvanajst. Bolna pa sicer ni bila, le naduha jo je časih močno zdelavala. Potrepljivo je prenašala svojo boleost, in trpela je telesne bolečine s tisto mirno vdanostjo, ki se zdi tako težavna bogatinom, katera se pa revežem vidi čisto naturalna.

V tej samotni in nedolžni šoli se je morebiti revna pastarica naučila tega, česar svet ne pozna: priprostosti, ki je Bogu toliko všeč. Oddaljena od vsakršne slabe družčine, kratkočasila se je z Marijo Devico; čas in ure je obračala v to, da jo je venčala z molitvami, prebiraje jagode rožnega venca: in tako je ohranila tisto popolno beloto, tisto krstno čistost, ki jo posvetni dihlahaj tako hitro otemni, tudi pri najboljših.

Takšna je bila duša tega otroka, čista in mirna, kakor tista

nepoznata jezera, ki so porazgubljena po visokih gorah, in v katerih se molče ogledujejo vse nebeške krasote. »Blagor jim, ki so čistega srca,« pravi evangelij, »B o g a b o d o g l e d a l i.«

Ni še bila pri sv. obhajilu. Da bi dostala nauk za prvo sveto obhajilo, ravno to je bilo vzrok, da so jo njeni starši, kakor so bili revni, vendarle domov vzeli iz daljne vasi, kjer so prebivali njeni redniki.

Bila je že dva tedna doma. Njena mati jo je močno varovala; bila je v skrbih zavoljo njene naduhe in njenega slabotnega telesa. Ko so drugi otroci te rodovine bili obuti v cikle z golimi nogami, imela je ona nogavice; njena sestra in njena brata so svobodno zunaj tekali, ona pa je morala skoro brez prenehanja doma kaj delati. Deklica, vajena čistega zraka, bi bila šla rada pod milo nebo.

Tako tedaj, tisti dan je bil debeli četrtek; enajst je odbila, in ta revna družina še drv ni imela, da bi si skuhalo kosilo.

»Pojdi po drv na Gavski breg ali na soseskino,« reče mati svoji drugi hčerki, Marijici.

Kakor v drugih krajih, imeli so reveži tudi v lurški soseski malo pravico, pobirati suhe veje, ki jih je veter lomil z dreves, in dračje, ki je priplavalo po vodi in obtičalo med kamenjem na bregu.

Marijica se obuje.

Starejša, o kateri smo ravno govorili, mala bartreska pastarica, jo je gledala zavistno.

»Naj grem ž njo,« reče naposled svoji materi, »da tudi jaz prinesem butarico drv.«

»Ne pojdeš,« odgovori jej Ludovika Subiruvova; »pokašljuješ, še obolela bi.«

Nato pride mala deklīca iz sosednje hiše, Ivanka Abadie, stara kakih petnajst let; tudi ta se napravi po drv. Vse vkup so prosile, in mati se je dala pregovoriti.

Deklice stopijo iz mesta in, prišedši čez most, dospejo kmalu na levi Gavski breg. Skozi Laffittejev mlin pridejo na mal otok, kjer so tam ter tam dobile kaj dračja za malo butarico.

Šle so po travniku navzdol za Gavskim tekom. Slabotna deklīca, ki jo je bila mati nerada pustila, je nekoliko zaostajala. Manj srečna od svojih dveh tovarišic, ni še nič našla, in njen

predpasnik je bil prazen, medtem ko sta se predpasnika njene sestre in Ivanke začela polniti z malimi vejicami in trskami.

Imela je na sebi črno obleko, ki je bila vsa ponošena; njen obraz je bil obdan z belim kapuletom, ki ji je pokrival glavo in visel čez rame; njene noge so bile obute v robate cokle; vse to ji je dajalo neko nedolžno in preprosto milino, ki še bolj mika srce, kakor oči.

Nismo še povedali njenega imena. Za patrona je imela velikega cerkvenega učenika, čudovitega svetega Bernarda, ki je, s svojim velikanskim duhom, iskal zavetja posebno pri Materi božji, in ki je zložil »Memorare«, »Spomni se, o presveta Marija Devica«. Vendar je to veliko ime, dano tej ponižni deklici, sprejelo ljubeznivo in domačo obliko, vsled navade, ki ima tudi svojo milino. Mala deklica je imela ljubeznivo in prijetno ime, kakor je bila ona sama: imenovala se je Bernardka.

Hodila je za sestro in tovarišico po travniku, in je iskala med zeliščem dračja za domače ognjišče, pa brez uspeha.

Tako so male deklíce hodile in prišle na konec otoka, ravno nasproti trojni duplini, katera kaže očem masabjesko jamo. Od le-te jih je ločila samo voda z mlinom.

Ivanka in Marijica, pridni in delavni kakor evangelijska Marta, se razveselita, ko zagledata toliko drv. Prav naglo sezujeta lesene cokle in prebredeta potok.

»Voda je močno mrzla,« rečeta, ko sta prišli na drugi breg in se obuvali.

Bilo je meseca februarja, in tisti potoki iz gorovja so navadno mrzli kakor led, ker ravnokar pridejo od večnih snežnikov, iz katerih izvirajo.

Manj živahna ali manj urna, sicer tudi slabotna Bernardka je bila še takraj male vodice. Bila je v velikih zadregah, kako bi prebredla plitvi potoček. Bila je v nogavicah, Marija in Ivanka sta pa imeli gole noge v coklah. Morala se je sezuti.

Govor njenih tovarišic jo preplaši, da se zboji mrzle vode.

»Vrzita dva ali tri debele kamne v sredo potoka,« reče jima, »da suhih nog pridem čez vodo.«

Oni dve pobiralki drv sta že napravljali svojo malo butarico. Nista se dali motiti, ker nista hoteli izgubljati časa.

»Stori, kakor sva medve,« odgovori Ivanka: »sezuj se.«

Bernardka se vda, nasloni se na velik kamen, ki je bil ondi, in se začne sezovati.

Ura je šla na dvanajst. Vsak čas je imelo poldan zazvoniti po vseh cerkvah, ki so razkrojlene po pirenejskih vaseh.

Ravno je vlekla z noge prvo nogavico, ko zasliši okolu sebe, kakor da je zašumel veter, ki se je na travniku vzdignil z neko neustrašljivo močjo.

Mislila je, da se je vihar nagloma vzdignil, ter se ozre nehoté. V veliko njeno začudenje so stali topoli poleg Gava popolnoma nepremakljivo. Ne najmanjši piš ni zibal njih mirnih vej.

»Bržkone sem se goljufala,« reče sama pri sebi.

Še je mislila o tem šumu, pa ni vedela kaj bi to bilo.

Začne se zopet sezovati.

Ta hip zasliši vnovič silno šumenje nepoznanega piša.

Bernardka povzdigne glavo, pogleda pred se in zdajci začene, — ali ne: hotela je zagnati veliko vpitje, ki je pa obtičalo v grlu. Po vsem životu se trese, nekako onemi, oslepi in omedli pred prizorom, ki ga je zagledala. Zgrudi se in pade na obe kolena.

Neslišan prizor se ji pokaže.

Vrhu jame, pred katero sta pripognjeni Marijica in Ivanka pridno kupičili dračje; v tisti duplini, ki jo neumetno dela skala, je stala v nadčloveški svetlobi neka ženska nepopisljive lepote.

Nepopisljivi blišč, ki je plaval okolu nje, ni ne motil ne kvaril oči kakor solnčna svetloba. Ravno narobe, ta blišč, ki je bil živ kakor žarki in miren kakor temna senca, je vlekel nase nepremagljivo oči, ki so na njem z veseljem počivale in se v njem kopale. Na prikazni sami ni bilo nič meglene ali nedoločene. Ni imela mračnih obrisov kake sanjaške podobe; to je bila živeča resničnost, človeško telo, ki so ga oči imele za potipljivo, kakor meso na vseh, in ki se ni ločilo od navadne osebe, kakor po svetlobi in po nebeški lepoti.

Njeno oblačilo, narejeno iz nepoznanega blaga in tkano brez dvojbe v skrivnostni delavnici, kjer se oblači dolinska lilija, bilo je belo kakor brezmadežni gorski sneg, in veličastnejše v svoji preprostosti kakor krasna Salomonova oprava v svoji slavi. Izpod dolge obleke, ki se je v sramežljivih gubah tal dotikala, bile so videti bose noge, ki so počivale na skali in lahno stale na

veji rožnega grma. Na vsaki teh deviških nog se je razcvetela skrivnostna zlato-barvena cvetlica.

Okoli ledij je imela pas, višnjev kakor nebo, ki je od spredaj visel v dveh dolgih trakovih, katera sta se skoro prstov na nogah dotikala. Okoli glave je imela bel pajčolan, ki je pokrival pleča in gornji del ram, in od zadaj visel dol do roba obleke.

Na nji ni bilo videti ne prstanov, ne ovratnice, ne diadema, ne dragih kamenov: ne ene tistih lepotij, s katerimi se človeška ničemurnost vedno lišpa. V pobožno sklenjenih rokah je držala molek, ki je imel jagode bele kakor sneg, veržico pa rumeno kakor zlato klasovje. Jagode na molku so druga za drugo drsele med prsti. Vendar se pa ustnice te nebeške kraljice niso gibale. Ni molila rožnega venca, morebiti je le poslušala v svojem srcu večni odmev angelovega pozdravljenja in neskončnih prošenj pozemeljskih prebivalcev. Vsaka jagoda, katere se je dotaknila, je bila brez dvojbe dež nebeških milosti, ki so padale na duše, kakor rosne kaplje v cvetlično čašo.

Molčala je; pa njene lastne besede in čudovita dela, katera bomo naštevali, so morala kasneje dokazati, da je ona bila brezmadežna Devica, prevzvišena in presveta Marija, Mati božja.

To prikazen je videla Bernardka, ki se je, kakor smo že povedali, zgrudila in naglo vrgla na kolena, ne da bi vedela, zakaj.

V prvem strahu je deklica nehote prijela za molek; in držé ga med prsti, je hotela roko prinesiti do čela in se prekrizati. Pa tako se je tresla, da ni mogla vzdigniti roke, ki je omahnila na pripognjena kolena.

Nolite timere, »ne bojte se«, je rekel Jezus svojim učencem, ko je prišel k njim po valovih Tiberijskega jezera.

Pogled in smehljanje nepopisljive Device je menda ravno to govoril mali prestrašeni pastarici.

Kakor da bi osrčevala deklico, prekrizala se je sama častitljivo in ljubeznivo, kakor da vsemogočno blagoslavlja zemljo in nebo. In Bernardkina roka se je počasi vzdigovala, kakor da bi bila nevidljivo vzdigovana od Tiste, ki jo imenujemo pomoč kristjanov, ter je ravno tisti čas naredila znamenje svetega križa.

Ego sum; nolite timere. »Jaz sem, ne bojte se!« je rekel Jezus svojim učencem.

Deklica se ni več bala. Omamljena in oveseljena je bila, vendar je nekoliko trenutkov dvomila sama o sebi ter si je mela

oči; neprenehoma je zrla v tisto nebeško prikazen; in ker ni vedela, kaj bi mislila, je molila ponižno rožni venec: »Verujem v Boga Očeta; Češčena Marija, milosti polna . . .«

Ko skonča rožni venec z besedami: »Čast bodi Bogu Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, od vekomaj do vekomaj,« izgine svetla Devica, kakor bi trenil; gotovo je odšla v večna nebesa, kjer prebiva sveta Trojica. — — —

* * *

To je bilo prvo prikazanje — 11. svečana 1858. Za tem se je prikazala ista nebeška prikazen še sedemnajstkrat; vsega skupaj torej o s e m n a j s t k r a t. Zadnjič — 16. julija, na praznik karmelske Matere božje istega leta.

Razume se, da so ta prikazovanja vzbudila velikansko pozornost ljudstva, svetne in duhovske gospode. Pa svetna gosposka se je jela vmešavati v to veliko prej, kakor duhovska. Hotela je v svoji znani mogočnosti Marijo prisiliti, da se ne sme prikazovati (!!!). Duhovska gosposka pa je dolgo časa previdno čakala, da se ni zdelo, kakor da hoče pospeševati prazno vero. Šele, ko so nadnaravne moči odstranile vse pomisleke, je javno priznala, da morajo to biti božje reči.

Od tedaj se je začela tam božja pot, ki se je razvijala do danes in se razvija od leta do leta še vedno bolj.

Lurška božja pot.

(Po Bertrin: Kritična razprava o lurških dogodkih, I. del.)

Sv. Cerkev je dovolila častiti Lurško Mater božjo. In odtlej je rastla slava masabjeleske votline, zaslovele so po celem svetu te skale, dasi so bile poprej zapuščene in neznane; uvrstile so se med tiste kraje zemlje, ki jih ljudje najbolj obiskujejo.

Francija je dala zgled navdušenja; to je bila njena dolžnost.

Sledeč nedolžni deklici in poslušajoč njen klic, je Francija prihitela na obrežje Gava, poklonit se sveti Devici in prepevat »Ave Maria«.

Ondi so se videli vsi stanovi francoskega naroda: preprosti in odlični, revni in bogati, neizobraženi in omikanci, kakor bi se ne razlikovali ne po stanu, ne po premoženju, ne po učenosti.

Vsa verna Francija se je izpremenila v sijajno spremstvo Marijino.

»Gospod župnik,« je rekla Bernardka lurškemu župniku g. Peyramalu, »gospa mi je dejala: Hočem, da pridejo sem s procesijo.«

Znano je, da je g. Peyramala to smelo sporočilo vznevoljilo.

In glej, kar se je zdelo neverjetno, se je zgodilo. Romarji so prihajali in prihajajo. Tako je, kakor bi se proti Lurdu vile neštevilne in neskončne procesije.

Velika cerkev ob votlini je bila ravno dozidana. Rane, ki nam jih je zadala vojska z leta 1870., so se komaj zacelile. In že je prišlo iz vseh delov Francije odposlanstvo, masabjelesko Devico prosit poguma v bridkosti, ki je zadela ves narod. Hoteli so si izprositi njeno obrambo, da bi v prihodnje nikdar več ne obupali, naj bi se zgodilo karkoli. Blagor Francoske so hoteli priporočiti Mariji, ki si je izvolila Francijo za domovino.

Vsa francoska svetišča, v katerih se na poseben način časti Marijino ime, so poslala vsako po eno bandero v novi tempelj božji. To je bilo sijajno počestčenje Lurške Matere.

Danes visijo te zastave v veliki cerkvi pod oboki. In gorki dih plamenčkov, trepetajočih v svetilkah, veje proti njim. In sladki spevi kipijo proti njim kvišku. In ako ob teh spevih zastave zatrepetajo in zaplapolajo pod oboki, se ti zdi, da čuješ, kako doné glasovi vseh slavnih francoskih svetišč med glasovi romarjev, pojočih slavo brezmadežni Devici.

Tudi ta bandera so priča posebnih Marijinih dobrot, in glasno oznanjujejo ljubezen presvete Device do nas. Bandera so prišla v Lurd, kakor otroci neizmerne družine, ki so se zbrali okrog najmlajše sestrice, zagotavljajoč ji bratovsko vdanost, da ne bi se zdelo, kakor bi jo zavidali zaradi preobilne ljubezni, ki jo najmlajša prejema od vseh strani.

Štiri leta pozneje, leta 1876., so veliko cerkev posvetili in kip Lurške Matere božje kronali. Pri tej veličastni slovesnosti je bilo videti petintrideset prelatov, vmes en kardinal, in 3000 duhovnikov, pa 100.000 vernikov.

Dolgo časa bi bilo treba prebirati povestnice narodov, preden bi se našlo, da je tudi prej kdaj navdušenje zbralo tako velike trume. V Lurdu pa jih je zbralo, kakor zbira morje ob svojih bregovih milijone peščenih zrn.

Leta 1883. so zopet prihitele neizmerne množice. Tedaj se je obhajala petindvajsetletnica prikazovanj in so vložili temeljni kamen za cerkev sv. rožnega venca.

Šest let pozneje so to cerkev z veliko slovesnostjo blagoslovili.

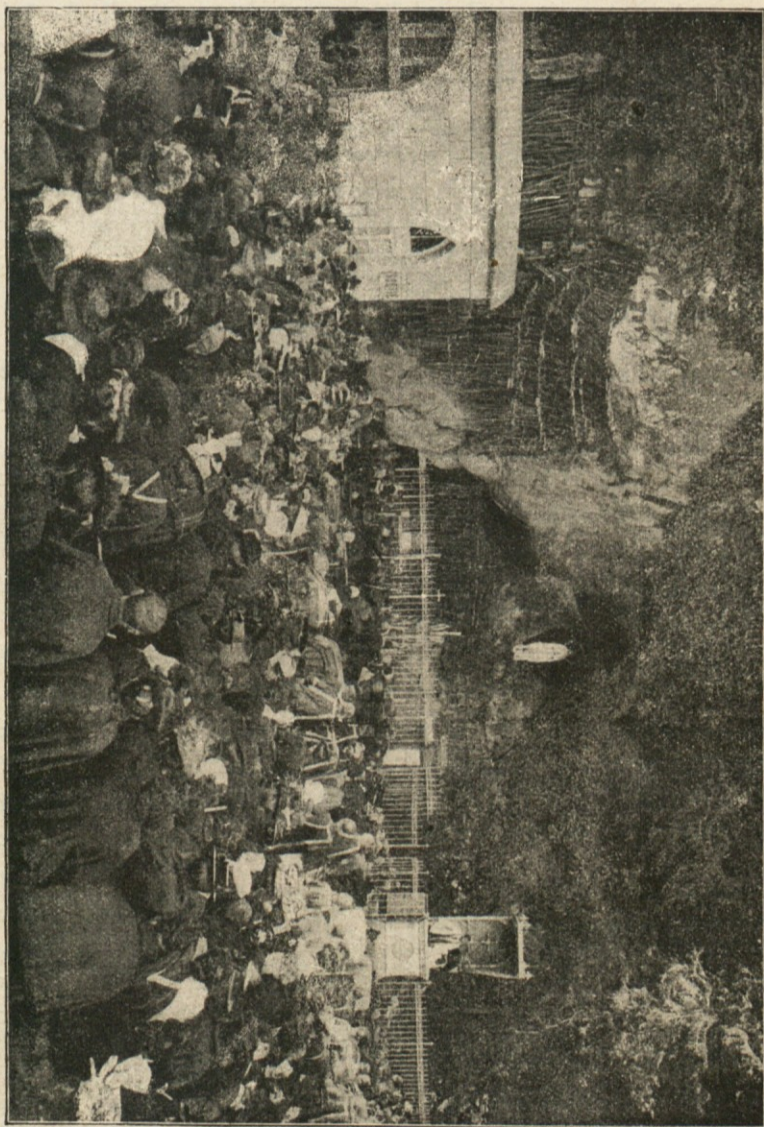
Posvetili so jo leta 1901. ob sijajnih svečanostih, in tedaj so našli petindvajset prelatov, vmes dva kardinala in enega patriarha.

Leta 1873. so se začela narodna romanja. Razen tega so okrog konca devetnajstega stoletja priredili romanja samih možkih. Tri taka romanja so bila leta 1899., 1901. in 1903.; v enem izmed njih je bilo okrog trideset tisoč mož, v drugem so jih našli od petinpetdeset do šestdeset tisoč.

Šestdeset tisoč mož! Prava armada! Lahko rečemo, da se po križarskih vojskah ni videlo nič enakega.

Brez dvoma največje važnosti je to, da v Lurd prihitevajo velikanske množice vernikov, in sicer vedno in redno, vsako leto, ter na bregovih Gava navdušeno pričajo svojo vero.

Od leta 1867. do vštetelega leta 1903. je dospelo v Lurd 4271 skupnih romanj, s katerimi je prišlo 3,817.000 romarjev.

Pred lursko duplino.

Seveda prva leta teh veličastnih romanj ni bilo še toliko kot pozneje.

Ako se ozremo na sedem zadnjih let, vidimo, da pride

vsako leto povprečno stoinpetdeset romanj tjekaj. V sedmih letih je 1637 vlakov pripeljalo 1023 skupin, ki so šteje 1,074.000 romarjev.

To je pa šele majhen del velike množice, ki vsako leto obišče slavno lurško božjo pot. Posameznih romarjev je mnogo, mnogo več, kakor tistih, ki prihajajo v skupinah.

Prišteti je tudi treba obiskovalce, ki niso pravi romarji, ampak ki pridejo večkrat samo iz nekega pobožnega nagnjenja ali pa šele iz radovednosti, hoteč videti ta slavni kraj. Malo pirenejsko mesto je postalo eden najslavnejših krajev zemlje.

Uprava južnih železnic računa, da ji vsako leto samo lurški kolodvor dá več kakor en milijon popotnikov.

Ta mali pirenejski okraj je bil prej med gorami izgubljen in pozabljen. Sedaj je postalo lurško mesto pozorišče najživahnejšega gibanja. Kristjani prihitevajo tja v trumah iz vseh delov sveta; izmed 4271 romanj, ki smo jih ravnokar omenili, jih je bilo 292 iz daljnih tujih krajev.

Prihajajo iz Belgije, Nemčije, Avstrije, z Ogrskega, Španskega, Portugalskega, iz Italije, Anglije, Irlandije, iz ameriških Združenih držav, iz Kanade, Brazilije, Bolivije itd.

Škofje dajejo lep zgled. Od leta 1868. do 1. septembra 1904. so jih našteali v Lurdu 1643, vmes 277 nadškofov, 10 primasov, 17 patriarhov in 63 kardinalov.

Med temi je bilo 757 škofov iz izvenfrancoskih krajev.

Zastopane so bile res vse dežele sveta: Avstralija, Nova Zelandija, Nova Kaledonija, Indija, ki je poslala 31 škofov, Kitajska, ki jih je poslala 27, Brazilija, Mehika, Armenija, Sirija, Ceylon, Haiti, Martinique, Zanguebar, Birma, Venezuela, Peru, Poljska, Čile, Ekuador, Nova Škotska, Rusija, Norveška... Moramo nehati, sicer bi bila vrsta predolga.

In to gibanje neprestano narašča; v poslednjih letih je bilo veliko mogočnejše, kakor prej.

Češčenje Lurške Matere božje, ki se je bila prikazala Bernardki, je v tem času prešlo čez francoske meje, se razširilo čez evropske dežele in prodrlo v najdaljnje kraje zemlje.

Ne samo, da povsodi vidimo podobe Lurške Matere božje; kanorkoli pogledamo, uzremo skalne votline, posnete po tisti, v kateri se je sv. Devica blagovolila pokazati. Vidimo, da se v

njeno čast dvigajo številne kapele in celo cerkve. Bratovščine se v njih ustanavljajo, in romanja izhajajo iz njih. Vsa ta svetišča so nam ljuba in se nam zde posebno sveta zato, ker nas od daleč spominjajo onega blaženega kraja, one skrivnostne skalne votline, katere se je doteknila noga svete Device, katero je posvetila sama kraljica nebeška.

Kako bi mogli navesti imena teh zgradb in svetišč? Treba bi bilo imenovati vse dežele. Češčenje Lurške Matere božje je zavladalo po vsem svetu...

Ozdravljenja v Lurdu.

(Po „Bertrin: Kritična razprava o lurških čudežih.“)

Ker smo v jubilejnem letu prikazanja lurške Matere božje, bodi v spomin na to tukaj ponatiskanih nekaj odlomkov iz navedene prelepe knjige, ki bodi s tem še enkrat priporočena zlasti takim, ki so omahljive vere, ker na prejasen način dokazuje resničnost svete naše vere.

Znano je, da se v Lurdu neprenehoma vrše čudežna ozdravljenja. Dogodke oporekajo samo površni duhovi, vsi drugi jih priznavajo.

Ipččetka ni bilo tako. Ko se je o lurških čudežih pripovedovalo, se je zaničljivo posmehoval izobraženi svet, kateri že davno na čudeže ni veroval in se med njim beseda čudež še izgovoriti ni smela. Mislili so, da to pripovedovanje o čudežih izvira iz goljufnosti nekaterih in iz prostoumnosti drugih.

Toda, ker so se dogodki vedno ponavljali, se niso mogli več prezirati, marveč so premnože nekako prisilili, da so jih pogledali od blizu in da so morali priznati njihovo očividno istinitost. To je ena velikih lurških zmag.

Avgusta in septembra l. 1904. sem v tej pisarni za čudeže bival po več ur, da, po cele dni. Videl sem precej bolnikov, ki so hipoma ozdraveli; poslušal sem zdravnike, ki so jih izpraševali in prepričal sem se: nihče ne more dvomiti ne o istinitosti nezaslišanih ozdravljenj, ne o popolni odkritosrčnosti zdravnikov, ki jih poistinjujejo in so zanje odgovorni. Bilo je pa one tri dni — bili so dnevi narodnega romanja — v pišarni prav mnogo zdravnikov in sicer prerazličnega verskega prepričanja.

In od vseh teh ni nihče ugovarjal tako javno priznani istinitosti dogodkov. In dokler sem se v Lurdu mudil, sem opazil še mnogo drugih zdravnikov v prav isti dvorani; večinoma so dobili tam ozdravljenje: toda niti eden ni dvomil o istinitosti ozdravljenja, niti o popolni zanesljivosti poročil, kakor so v zapisniku.

Le-sem naj prihiti, kdor se hoče o lurških dogodkih prav natanko poučiti!

Preiskava se vrši ob belem dnevu. Nekaj zdravnikov je v tej pisarni stalno v službi; toda vrata se odpro na široko vsakemu, ki je za to sposoben, naj bo prijatelj ali pa sovražnik. Zlasti ima vsak zdravnik svoboden dostop, naj si je katerekoli narodnosti in še tako protiven vsemu, kar je nadnaravno. Sicer jih pa po njihovem prepričanju tudi nihče ne povprašuje.

Gotovo na Francoskem ni bolnišnice, ki bi bila tako lahko pristopna in tako mnogoštevilno obiskovana, kakor je lurška. V petnajstih letih se je tu mudilo 2712 zdravnikov, med njimi 461 tujcev; trije so bili člani zdravniške akademije, šestindvajset je bilo profesorjev na višjih francoskih šolah, štirinajst profesorjev na inozemskih višjih šolah, osemindštirideset zdravnikov po bolnišnicah in drugod. Imena vseh so zapisana.

Osem ali deset let sem prihaja v Lurd na leto 200 do 250 zdravnikov. Včasih jih je bilo v istem času po 60 v dvorani. Vsi so popolnoma svobodni, da po svoji volji izprašujejo one, ki pridejo ugotoviti bolezen ali potistiniti ozdravljenje.

Ob času silnega navala se dogodi, da predsednik pisarne reče: »Kateri od tovarišev hočejo tega ali onega bolnika preiskati posebej v posebni sobici ali v bolnišnici?« Kdorkoli nalogo sprejme, naj v čudeže veruje ali ne, za to se ne vpraša, njegovo poročilo o stanju bolnikovem se sprejme kot popolnoma veljavno.

Bolniki navadno prinesejo s seboj zdravniška izpričevala, v katerih je opisana bolezen. Bolniki, ki prihajajo z velikim narodnim romanjem, in včasih jih je do tisoč, imajo po cele snope takih zdravniških izjav. In te izjave so jako važne, ker jih napiše zdravnik dotičnega bolnika in ker v njem tudi opisuje stanje bolnikovo ravno pred odhodom v Lurd.

Bolnik nosi na prsih številko dotičnega snopka. Ko se prijavi kot ozdravljen, se poišče njegova številka in iz snopka se izve vse njegovo poprejšnje življenje, vsa njegova zgodovina. Potem se bolnik še ustmeno izprašuje o vsem, karkoli more pojasniti bolezen in ozdravljenje.

Toda naloga zdravnikova še ni dokončana. Ako ozdravljenec v Lurdu ostane več časa, mora priti po dvakrat na dan, zjutraj in zvečer, v pisarno. Hočejo se namreč zagotoviti, da li je ozdravljenje stalno in popolno ali morda le začasno, prividno. Kadar je dogodek posebno imeniten, se peča lurški zdravnik z ozdravljenjem še doma. On išče doma prič in ga čez leto dni, da, skozi več let povabi zopet v Lurd.

Ako se le nekoliko časa v pisarni mučiš, vidiš, kako prihaja v pisarno cela vrsta starih ozdravljenecv, ki se rešeni boleznih vračajo pokazati, da se bolezen ni ponovila.

Glej malega dečka: mati je z njim. »Koliko si star?« ga vpraša dr. Boissarie, ki ga ne spozna.

»Enajst let.«

»In ti si bolan? pa se ti prav nobena bolezen ne pozna!«

»Ne, gospod doktor,« odgovori mati, »on ni bolan. Prišli smo se le pokazati in dokazati, da se mu bolezen ni vrnila. Ozdravljen je bil pred štirimi leti.«

Povpraša se za njegovo ime in pogledajo se zapisniki od leta 1900. In zares, v zapisniku se čita, da je deček, tedaj 7 let star, prišel v Lurd z boleznijo v hrbtenici; ni mogel po koncu hoditi, le plazil se je po rokah in nogah: toda iz Lurda je odšel popolnoma ozdravljen, po koncu, kakor vsi drugi ljudje.

Minila so štiri leta: deček je tudi še sedaj popolnoma zdrav in glej, kako poskakuje vesel in živahen, kakor drugi otroci v njegovi dobi. Hrbtenična bolezen je izginila l. 1900. popolnoma, ni se več vrnila, ozdravljenje je stalno. Opomba, pridejana zapisniku, bo to izpričevala.

Tam prihaja trinajstletna deklica. Bila je gluhonema, ozdravela je in sedaj se vrača v Lurd pokazati, da je ostala zdrava, da dobro sliši in gladko govori. Jaz sam sem jo izpraševal in se prepričal, da natanko sliši in gladko govori. Uspeh je stalen, kar se bo zopet zabeležilo.

Glej tam dvoje oči, poprej zaprtih svetlobi, sedaj bistro vidijo in gledajo brez težave.

Ona žena, ki ima še nekoliko brazgotin na licu, je gospa Rouchel iz Metz. Prišla je l. 1903. v Lurd: imela je na obrazu gnusno bolezen po imenu »lupus«, nekak razjedljiv čir, ki ji je lice grozovito razjedal, že ji je napravil dve luknji od ene do druge strani obraza, eno skozi desno lice, drugo skozi nebo. Ti

dve luknji sta se tedaj v Lurdu zaprli hipoma, kar bliskoma. Srečna žena je sedaj pred nami. Zdravnik pritisne prst na oni kraj lica, kjer ga je pred letom prav lahko skozi lice porinil: toda vse je zaceljeno, luknje ni nikjer!

Te dogodke sem slučajno izbral od mnogih drugih, ki sem jih opazoval. Romarji imajo namreč navado, ako ozdravijo, da se drugo leto s prihodnjim romanjem v Lurd povrnejo ter prinesejo živo izpričevalo, da se bolezen ni ponovila.

Glejte, vera na Lurd se naslanja na dogodke, ki se tako vestno poistinujejo. Kaj ne, ni ga načina, ki bi bil bolj pošten, bolj pameten in bolj varen! Vprašam, se li s toliko skrbjo zasledujejo nesrečneži, ki so bili v kaki bolnišnici in o katerih se je trdilo, da so ozdraveli? Ali se vračajo dokazovat, da je ozdravljenje popolno in stalno? Gospodje tega ne store! In nikoli se ne more vedeti, je li uspeh njihove umetnosti stalen. Taka skrb se goji edino v Lurdu.

No, pa kakšni so ti dogodki, poistinjeni s toliko skrbjo? Ali so mnogoštevilni? in kakšni so?

V tem oziru lurški zgodovini ni na svetu podobne. Čudežnih ozdravljenj je na tisoče in sicer ozdravljenj najtežjih in najrazličnejših bolezni.

No, ne pridejo pa vsi bolniki naznanit svojega stanja, mnogo jih kar nepoznanih odide. Večkrat ni časa, ker se za odhod mudi; nekateri se pa sramujejo, razlagati svojo bolezen pred toliko množico.

Ako se primerja število onih, katere so videli zdravniki lurški, s številom onih, o katerih poročajo posebni romarski popisi, moramo trditi, da se lurškim zdravnikom niti polovica ozdravljenecv ne predstavi.

In vendar, število čudežno ozdravljenih ali vsaj zdatno zboljšanih, s katerimi so se pečali lurški zdravniki, presega število 3350. Ako se tem prištejejo še drugi, ki se v Lurdu niso pokazali, pa so jih videli voditelji romarjev, lahko trdimo, da je čudežnih ozdravljenj do 7000.

Sestra Julijana.

Sestra Julijana je bila rojena l. 1864. v vasi Larók v kantonu Sarlat. Njena domača vas ima jako lepo lego v dordonski dolini.

Prebivalci vasi so krepki, delavni, bolj malo izobraženi ribiči, ki žive ob reki Dordoni, ali revni kmetje, večinoma pa dninarji.

Tu je živela sestra Julijana do svojega enajstega leta. Bila je v družini tretja izmed devetih otrok, ki še vsi žive.

Z enajstim letom so Julijano sprejeli v sirotišnico hospica v Sarlatu. Ko je njen župnik, častiti gospod stric msgr. nadškofa Guzô (Gouzot), videl Julijanino družino v veliki revščini, je dobil zanjo eno mesto v tem zavodu.

Večkrat sem videl mlado deklico za časa njenega bivanja v hospicu. Trpela je na kroničnem vnetju obrvi in kože vezalnice.

Redovnice so pripovedovale, da je gojila posebno češčenje do presv. Device. Vsako jutro je molila sv. rožni venec in oficij Brezmadežnega spočetja, ki se ga je navadila na pamet. »Od mojega prvega sv. obhajila dalje sem se čutila«, je nam pripovedovala, »poklicano v redovniški stan.« In dasi je bila še otrok in se je šele pravzaprav začela zavedati pameti, je bila njena misel, katero je najprvo imela in ki se je takoj vkoreninila v njenem duhu, da bi se popolnoma Bogu posvetila.

Z devetnajstim letom je stopila v uršulinski samostan, ker je čutila posebno privlačnost za notranje tiho življenje. Toda na koncu njenega postulata je tulski škof zahteval od nje žrtev, da se odpove notranjemu tihemu življenju, ker ni samostan imel nikogar za zunanjo službo. Prevzela je posel vratarice, ki ga do današnjega dne ni zapustila.

V mestu Brivu je sestra Julijana jako poznana oseba. Ona je vedno uradna posredovalka med 68terimi sestrami samostana, tega nevidnega sveta za omrežjem, in stariši gojenk in hišnimi zalagateljci.

Na ulicah Briva, po katerih vsak dan hiti, jo vsi pozdravljajo, ustavljajo in govore ž njo. Njeno ozdravljenje je vzbudilo izredno pozornost. Vse mestno prebivalstvo je z živim zanimanjem zasledovalo razvijanje njene dolge bolezni, in njen odhod v Lurd je dal povod raznim mnenjem in govorjenju. Splošno so smatrali to potovanje kot zadnje tolažilo, ki se dovoli umirajočemu.

Sestra Julijana je bila že tri leta v samostanu, ko je meseca avgusta začutila prve znake svoje bolezni. Bili so prvi

znaki pljučne bolezni s splošnim utrujenjem. To nerazpoloženje, ki bi moralo naglo preiti, se je shujšalo; trajalo je meseca avgusta, septembra, a meseca oktobra je morala iti v posteljo.

Ostala je dva meseca v postelji. Poлагali so ji obliže, da bi njena pljuča bila bolj prosta. Toda videlo se je, da ima bolezen globoke korenine. Življenje je bilo v nevarnosti, načeto v koreninah. Vsi znaki jetike so se pokazali. In ko je začetkom decembra vstala, je zdravnik zahteval, naj jo pošljejo domov, da diha domači zrak.

Njen dom je bil sirotišče v Sarlatu. Videl sem jo bolehalo, blede, suho vsled bolezni. Toda počitek, zdravljenje in mladost so navidezno premagali prve napade. Meseca januarja se je vrnila v uršulinski samostan in je zopet prevzela svoj posel. Toda ni imela več svoje živahnosti in svojih moči, vendar je ostala na nogah v svoji službi tja do začetka oktobra l. 1887.

Tedaj je imela drugi napad, ki pa je bil hujši kakor prvi. Izkašljala je obilo krvi. Dr. Pomarel, ki je bil naslednik dr. Lagorsa, jo je dal zaviti v flanelo in kopati.

Sestra Julijana je vstala meseca novembra. Četudi je imela mal neprestan suh kašelj, je prišla v bolnišnico šele meseca maja 1888. Zopet je bruhala kri.

Meseca julija je napravila obljubo. Dasi je bil zdravnik vznemirjen radi njene prihodnosti, ji je vendar dal ugodno spričevalo, ker je imel sočutje z njo, iz dobrotljivosti, in da bi se izognila najhujši žrtvi.

Naposled meseca januarja 1889 je bil zadnji napad, kateremu ni sledilo nobeno zboljšanje. Sestra Julijana je legla koncem februarja, da bi nič več ne vstala. Glasu ni imela nikakega, kašelj jo je neprestano in jako mučno nadlegoval, mrzlica jo je vedno mučila. Njeni pljunki so bili krvavi, in na vseh pljučih se je slišalo hropenje. Zdravnik je izrekel besedo »hitra jetika«.

Več dni je jemala kinin, da bi potlačila mrzlico, toda brez uspeha. Devali so ji tako imenovane »poantdefe« desetkrat, in vselej do dvesto, eden za drugim so ji dali petnajst obližev iz jodove tinkture. Ker ni mogla prenesti sala iz kitovih jeter, so ji dajali kloral in opij.

Od meseca julija dalje niso bili pljunki več krvavi, bili so popolnoma gnojasti. »Izpljuvala sem svoja pljuča«, je rekla sestra.

Bolezen se je omejila na vrh desnih pljuč. Na tem mestu se je čulo omenjeno votlo in značilno hropenje. (Dr. Pomarel.)

Mrzlica je vedno dalje trajala. Nobeno sredstvo ni moglo ustaviti bolezn.

Tu je torej bolezen, ki se je pričela meseca oktobra 1886, prvi napad je trajal tri mesece. Ta značilni napad, ki je znan pod imenom »zanemarjen katar«, je slabo zakrival hudo bolezen, ki je pretila izbruhniti.

Drugi napad je bil meseca oktobra 1887. Tu je začela pljuvati kri.

Meseca maja in oktobra 1888 je bila tretja in četrta kriza.

Naposled meseca januarja 1889 je bil zadnji napad, ob katerem se je bolezen izpočetka razvila v hitro jetiko tako, da se je omejila na vrh desnih pljuč in da so bile življenske moči uničene.

Tekom treh mesecev je neprestana mrzlica ugonobila sestro, ki ni uživala drugega, kakor juho in mleko; izgubila je naglo svoje moči, ni se mogla več po koncu držati. Prišla je do onega stanja, ki naznanja zadnji štadij jetike.

O Veliki noči jo je prišla njena mati obiskat. Ker ni smela v samostan, so prinesli sestro Julijano v naslonjaču v neko sobo izven klavzure. Komaj je mogla govoriti s svojo materjo; kakor hitro mogoče so jo morali nazaj položiti v posteljo.

Po tem, kar smo povedali o razvoju in znakih bolezn, ni težko celo za onega, ki je tujec v zdravilstvu, da ne bi spoznal pljučne bolezn, na čigar razvoj in napredek vse kaže.

Šest zdravnikov je to spoznalo in formalno potrdilo.

Najprvo dr. Lagors, samostanski zdravnik, takoj od začetka ni skrival svojega mnenja.

Za njim sem jo jaz videl v Sarlatu, ko je prišla dihat domači zrak. Vse je kazalo, da preti nevarna bolezen.

Dr. Pomarel je zasledoval dan za dnevom razvoj bolezn in je mogel natančno določiti naravo in velikost poškodbe. Dr. Pomarel je nam blagohotno predložil bolnišnični register iz l. 1889. Na vsaki strani smo našli ime sestre Julijane, in poleg razne predpise, iz katerih smo mogli spoznati ves razvoj bolezn. Za odsotnosti dr. Pomarela je dr. Pejrat iz Briva dal nanjo položiti dva obliža; sodil je prav tako o naravi bolezn in o njenem usodepolnem izidu.

Končno je dr. Marfan iz Gastelnodrija (Gastelnaudry) in neki drugi zdravnik iz Bordoa, stričnik samostanske prednice, popolnoma potrdil mnenje in bojazen svojih tovarišev.

Po sodbi šestih zdravnikov, po znakih, katere smo navedli, je bila sestra Julijana jetična.

Ker so bila pljuča poškodovana in ker je tekom več mesecev vsled visoke in neprestane mrzlice vse telo opešalo, je bila blizu smrti. To je bilo vprašanje nekaj mesecev ali dni.

Ali je mogla sestra Julijana ozdraveti?

Ako se postavimo na stališče absolutne matematične nezmožnosti, moramo priznati, da je dokazovanje take vrste težko. Morda bi sčasoma pri dobri postrežbi in izpremembli bivališča vsaj deloma še ozdravela.

Toda mi nismo matematiki, mi smo zdravniki, in ako mi govorimo kot kliniki, kot možje skušnje, moramo priznati, da je bilo pri vsem mogočem domnevanju ozdravljenje izključeno. Jetika, ki ji je počasi uničila ves organizem, ki se je tekom treh let usodepolno razvijala, ki je premagala vsako oviro organizma, taka jetika ne preneha sama od sebe.

Pa rečemo še več: Naj se postavimo na katero stališče hočemo, naj govorimo kot matematiki ali kot zdravniki, trenutno, popolno ozdravljenje, ki izbriše vsako sled bolezni, je popolnoma nemogoče.

Dr. Pomarel je pripovedoval pri nekem svojem obisku, da je slišal govoriti o neki bolnici iz Senta (Saintes), ki je bila mnogo mesecev mrtvoudna, da je hipoma ozdravela v Lurdu. Ime Lurd, ki ga je izgovoril pred sestro Julijano, je vzbudilo v njeni duši živo prepričanje, da bo ozdravela. Čudno!

Ta gotovost jo je zadržavala, da ni v tem smislu izrazila svoje želje. Neka redovnica, njena tovarišica v bolnišnici, jo je silila, da se naj poda na potovanje. Zdravnik je še nekaterikrat govoril o tem predmetu. Prednica je vprašala bolnico, če hoče potovati v Lurd. Četudi so jo večkrat silili, se je zdelo, da je sestra ravnodušna.

Neki jezuit iz Ruana, P. Diponšel (Duponchel), ki je prišel pridigat in je tudi prišel sestro izpovedat v bolnišnico 14. avgusta, ji je rekel, da se naj podvrže želji matere in naj potuje v Lurd.

»Ako pojdem,« pravi, »bom ozdravela.« — »Torej pojedite,« pravi pater, in potovanje je bilo sklenjeno.

Dr. Pomarel je govoril o Lurdu le, da bi pozornost bolnice in njene okolice drugam obrnil, a nikdar ni mislil, da bi si možnost takega potovanja samo v duhu predstavljal. Takoj v začetku, ko se mu je to omenjalo, je mislil, da je to le bolna domišljija. »Ako hočete iti na božjo pot,« je rekel, »pojdite k jami sv. Antona k brivskim vratom.« Peljali so jo tja na postelji v vozu, a se je vrnila zelo utrujena.

Ker so redovnice neprestano prosile, se je zdravnik naposled vendarle udal. Toda hotel je, da se vse priprave za odhod uredi. Zahteval je, da se pelje v posebnem oddelku prvega razreda, in jo je hotel spremiti na kolodvor. Sestra Julijana je želela odpotovati v soboto, na dan, ki je posvečen presveti Devici.

Na predvečer njenega odhoda jo je hotelo videti več gospa iz mesta Brive. Nesli so jo v sobo, v kateri je v Veliki noči sprejela svojo mater. Toda le nekaj minut je mogla tamkaj ostati in so jo morali nazaj nesti v posteljo. Zvečer so prišle redovnice, da so se poslovile od nje in da so ji dale svoja naročila za v Lurd; pa ni mogla z njimi govoriti in jih je komaj razumela.

V soboto dne 1. septembra jo neso v kapelo. Ob štirih zjutraj je prejela sveto obhajilo, podpirali sta jo pri tem dve spremljevalki na potu, sestra vratarica in neka gospa iz Briva, ki se ji je tudi ponudila, da jo spremlja.

Sv. obhajilo ji je bilo sveta popotnica; človeško govoriti, šla je smrti nasproti.

Na kolodvoru, kamor se je pripeljala v vozu, da bi odpotovala z vlakom ob peti uri, jo je sprevodnik nesel v vagon. Ko jo je videl tako bolno, je vzkliknil: »To so nori, take lahkomišelnosti bi ne smeli dopustiti. Gotovo bodo nazaj pripeljali mrtvo.«

Do Tuluzja je ostala brez glasu, na pol mrtva. V Tuluzju so jo položili v čakalnico. Tedaj so se tam mudili romarji iz Marseja. Albijski nadškof se je ginjen od sočutja ustavil pri bolni sestri, da jo je blagoslovil. Vsi romarji so šli od nje s spoštovanjem in sočutjem. Neke gospa ji je pomočila ustnice z lurško vodo in zdelo se je, da jo je to poživilo.

Potovanje od Tuluzja do Lurda je bilo nekoliko manj težavno. Ko je stopila z vlaka, se je ustrašila vratarica karmeličanskega samostana, ki jo je prišla iskat. Rekla je: »Nikdar bi je ne sprejeli, ako bi vedeli, da je tako bolna.«

Ko je prišla v karmeličanski samostan, so obvestili duhov-

nika, da bo skoro gotovo moral prevideti ponoči neko bolnico. Noč je bila v resnici zelo mučna, vedno jo je hotelo zadušiti.

Bilo je v nedeljo 2. septembra. Sestra Julijana ni mogla ničesar jesti kakor nekoliko juhe. Vratarica karmeličanskega samostana jo je vzela na roke in jo nesla na voz. Rekla je pri odhodu: »Gotovo se več ne povrne.«

Tri osebe so jo spremljale k jami. Položili so jo na neko klop in jo podpirali od vseh strani. Julijana ni mogla niti moliti, niti misliti, bila je pri kraju. Komaj je mogla svoj pogled obrniti na sveto Devico.

Za nekaj časa pride bolniški strežnik z malim ročnim vozikom jo iskat, da bi jo peljal v kopalnico. Tu nastane zopet nov in zadnji zadržek. Zdravnik v Brivu je ni hotel pustiti, da bi odpotovala. Sprevodnik je ni hotel vzeti na vlak. Karmeličanke so jo komaj hotele sprejeti, in sedaj gospe, ki so imele oskrb v kopalnici, je niso hotele kopati.

»Ta, ki jo tu nam pripeljete,« so rekle, »je jetična v zadnjem štadiju; mi te bolnice ne bomo kopale, samo z gobo jo bomo obrisale. Imeti moramo poseben ukaz od zdravnika.«

Sklicavali so se na dovoljenje samostanskega zdravnika in prosili še dalje. »Ako hočete,« so rekle gospe, »ostanite pri nas in prevzemite nase vso odgovornost, kar bomo naredile.«

Sestro Julijano slečejo, nič se ni ganila. Bila je brez glasu, skoro brez zavesti in vsa potna. Vzdignili so jo, da bi jo potopili v kopalnici, in v tem trenutku, ko se je dotaknila vode, so se ji odprla usta in ne več zaprla. Nič več ne diha, bila je bleda kakor mrlič . . .

Mislile so, da je mrtva, in so jo hitro vzdignile.

Voda se je komaj dotaknila desne strani njenega telesa. Postavili so jo in nato položili na stopnico pred kopalnico. Velik strah je navdal vse okoli stoječe. Gledali so, če je še kako znamenje življenja v nji.

V tem trenutku se njeno obličje lahko pobarva, oči se ji odpro, pljuča se ji razširijo . . . vzdigne se in vstane.

»Ali vam je boljše,« jo vprašajo?

»Da. Čutim se boljše!« In takoj se je njen pogled zjasnil, novo življenje poživi njen obraz, ki je bil dosedaj mračen, nepremakljiv in mrzel. Sestra Julijana se brani vsesti, sama se obleče in takoj hoče iti in se vrniti k jami brez podpore.

»Čutila sem,« je rekla, »da sem imela moč, in vendar nisem znala več hoditi. Videla sem, kako so se moje noge dalje premikale, in sem se vprašala, ali so to moje. Sicer pa nisem nič vedela, kaj se je okrog mene godilo. Ko sem šla iz kopalnice, me je obdala množica in se gnetla okrog mene. S trudom sem šla dalje. Vendar sem bila mirna in sem mogla priti do jame, kjer sem pol ure kleče molila.

Pridigar, ki je bil na prižnici, me je pokazal množici, rekoč: »In jaz bi naj vam govoril o Marijini mogočnosti, pogledjte to, ki gre tu mimo, njen pogled vam pove več, kakor moje besede.«

Zapeli so magnifikat. Kmalu nato, da bi se odtegnila navdušenju in radovednosti romarjev, so mi rekli iti na voz, in so me odpeljali v karmeličanski samostan. Gibčno sem stopila na voz, na katerem sem se pred kratkim časom še borila s smrtjo. V karmeličanskem samostanu so me vratarice obstopile, vse redovnice so prišle tudi v sprejemno sobo, da so z menoj govorile, nato sem z njimi pol ure v kapeli molila. Bilo je že poldne, jaz še nisem ničesar užila, sedla sem k mizi, imela prvi pot reden obed, kakršnega že nisem imela eno leto. Od meseca januarja dalje nisem uživala drugega kakor malo juhe in mleka.

Popoldne sem se peš vrnila k jami, toda morali so me na vozu nazaj peljati, da so me odtegnili množici, ki je šla za menoj in delala okrog mene neprodiren krog.

Popoldne sem šla k dr. Desenmaklaju (De Saint-Maclou), ki je dolgo preiskaval moja pljuča in me izpraševal. Pri njem je bil tudi neki zdravnik iz Bezijerja. Oba sta potrdila, da nista našla nobenega sledu prejšnje bolezni.

V trenutku mojega ozdravljenja v kopalnici nisem ničesar čutila; toda v prsih sem trpela velike bolečine in krčenje v pljučih. Moje noge, odvajane hoji, so bile nekaj dni zatekle. To so bili edini in zadnji sledovi moje bolezni.«

V samostanu v Brivu so medtem nočindan molili sv. rožni venec v kapeli. V nedeljo so dobili prvi telegram, ki je naznanil ozdravljenje, in zvečer je zdravnik prinesel drugi telegram, ki je razpršil vsak dvom. Lurški zdravnik je telegrafiral svojemu tovarišu: »Izvrstna novica, pošljite mi svoje mnenje o bolnici.«

V petek je šel dr. Pomarel sestri nasproti do prve postaje. Gnalo ga je, da bi se čimpreje prepričal o tem nerazumljivem in nepričakovanem ozdravljenju. Izpraševal je sestro, tipal,

kako ji žila bije, rekel ji, da gre nekoliko semintja po vagonu . . . in ni mogel skriti svoje ginjenosti, oči so mu bile napolnjene s solzami.

Ko je stopila v Brivu iz vlaka, je šel zdravnik iskat sprevednika, ki je bil pri odhodu pričujoč. Ostrmel je, ko je videl sestro krepko in pa zdravo.

Velikanska množica je napolnila ulico, ki pelje do kolodvora. Sestra si ni upala izstopiti. Morala je na voz, da se je odtegnila navdušenim ovacijam. Pri samostanskih vratih je našla dvorišče in kapelo natlačeno polno ljudi, skozi katere se je s težavo prerila.

Ko so v kapeli peli magnifikat in se je blagoslov podelil, so morali odgrniti zagrinjalo klavzure, ki se odgrne le ob dnevnih obljub in preoblečenja, sicer bi jo množica strla. Sestra Julijana je klečala na klečalniku pred redovnicami in se jokala od ginjenosti. Po opraviu so se zbrali v samostanski dvorani. Pred vsemi sestrami, zdravnikom in duhovnikom je morala čudežno ozdravljena pripovedovati, kako je ozdravila. Bila je devet ura zvečer, ko so si domislili, da si mora sestra privoščiti hrane in počitka.

Kak razloček med odhodom in vrnitvijo, med čudežno ozdravljeno dne 2. septembra in bolnico prejšnjega dne.

Ta dogodek moramo v glavnih potezah pregledati, da zameremo z zdravniškega stališča povzeti nauk, ki se izvaja iz te stvari.

Tu je redovnica, stara 26 let, ki je imela že v prvi mladosti znake jetične bolezni: očesno bolezen, vnetje trepalnic. Pri prednikih njene družine se nahajajo že poprej nekateri znaki podedovane bolezni.

Meseca avgusta 1886 je vsled naporenega dela in trudapolnega šivanja sestra Julijana dobila nevarno vnetje sapnika, ki je trajalo tri mesece. Čisti domači zrak, mir in pa tudi skrbna postrežba so prvi napad premagali nepopolnoma. Njene življenjske moči so bile načete v koreninah in se niso več popravile. Ostala je bleda, suha in hirava.

To ni bila kaka malenkostna boleost, ampak jako nevarna bolezen, bila je kal jetike, ki se je naselila v njenih pljučih.

Prvi zdravnik se ni motil. Pet zdravnikov, ki so za njim prišli, so isto potrdili. Ni bilo nikake razlike v sodbah, ki so se izrekle glede prihodnosti sestre Julijane.

Razvoj bolezni je značilen. V začetku so se ponavljali napadi v jeseni, pozneje spomladi. Postajali so čedalje pogostejši in čedalje hujši.

Bolezen se je razvila v hitro jetiko, ki se je potem lokalizirala na vrhu desnih pljuč. Na tem kraju se je čul votel glas, hropenje, mrzlica je neprestana, vsa moč pri kraju.

Sedaj pa izgine vse v eni minuti, v eni sekundi. Njena votla, s krvjo prepojena in popolnoma napolnjena pljuča so zadobila svojo celotnost. Utrujeno in onemoglo telo je zoet dobilo svojo moč in jelo povsem delovati. Tu ni nikakega vprašanja o kakem počasnem izpremenjenju ali polahnem ozdravljenju. To izpremenjenje je bilo v hipu, bilo je pravo vstajenje.

Šest zdravnikov je potrdilo bolezen.

Sedem zdravnikov je potrdilo ozdravljenje.

Najprvo dr. Pomarel, ki se je ustavljal sestrinemu odpotovanju, ker je mislil, da ne prenese potovanja.

Svojemu tovarišu v Lurd je poslal poročilo, v katerem beremo: »Slučaj sestre Julijane mi je vzbujal največjo skrb in največjo obupnost, ko mi je pred nekaterimi tedni izrazila željo, da bi šla v Lurd. Ta želja se mi ni zdela resna, tudi ne izpeljiva; smatral sem to le za fantazijo bolnice. Ko pa mi je vedno in vedno ponavljala svojo željo, sem privolil, da odpotuje, spremljevalke naj bi bile vestne in previdne... Odpotovala je v Lurd v soboto dne 31. avgusta... Ostalo veste.«

Dr. Pomarel se ni zadovoljil s tem, da je podal svoje mnenje, on je tedaj tudi svojo zelo bolno sestro zdravil; nemudoma se je odpeljal z njo v Lurd.

Hotel je najti skrivnost temu čudovitemu ozdravljanju, ki presega naš razum.

Naš dragi tovariš ni imel tolažbe, da bi sestro nazaj pripeljal ozdravljeno. S svojim naglim odpotovanjem je pokazal, da plemeniti duhovi uravnajo svoja dela po svojem prepričanju.

Dr. Pejrá (Peyrat) je videl sestro, dr. Desenmaklú (de Saint-Maclou) jo je skrbno preiskal; tudi jaz sem jo videl različnokrat. Nihče ni mogel najti v njenih pljučih niti sledu praproste kongestije. To so bila pljuča, o katerih se je zdelo, da ni bilo v njih niti najmanjše bolezni.

Ko sem slišal sestro Julijano pripovedovati o svojem

ozdravljenju, sem bil iznenaden radi odločnega in lepega pripovedovanja in radi vjemajočih se znamenj, s katerimi je poudarjala posamezne dogodke.

»Že mnogokrat,« mi je rekla, »sem pripovedovala ta dogodek. Na dan mojega ozdravljenja sem morala štiri ure pred jamo ga ponavljati vsem romarjem iz Nanta, Niora in Tura. Več mesecev nisem mogla iti po ulici, da bi me ne izpraševali.

To je bila prava muka, ki se je vsak dan ponavljala in tudi danes, ko pred vami ponavljam, kar sem že stokrat povedala, in vam pripovedujem vse podrobnosti, ki jih zahtevate od mene, se čutim osramočeno, da govorim o sebi in da odkrivam javnosti svojo osebo in svoje življenje. Bolj ko kdaj se želim skriti za samostanskim omrežjem.«

Oprostite, častita sestra, zdravniku svoje družine in prvemu zdravniku svoje mladosti, ako zopet o vas govori in odkrije začinjalno, za katerim hočete skriti svoje življenje, in ako popisuje milosti, ki jih je Bog vam tako bogato podelil. Oba imava vzvišenejši namen pred očmi, ko povzdigovanje svoje lastne osebe.

Šli ste v Lurd in izprosili svoje ozdravljenje, da dajete pričevanje o mogočnosti in dobrotljivosti brezmadežne Device. In jaz bi rad izobraženim posvetnim ljudem, ki so nevedni v verskih rečeh in neverni, pripomogel do prepričanja, ki napolnjuje mojo dušo. Pa tudi dajem s tem pričevanje resnici, ki jo imam srečo gledati, ko sem študiral mnogobrojne bolnike, kateri so v lurški jami zadobili svoje zdravje.

Ako kdo preiskuje ta ozdravljenja s pomočjo vseh zdravnikov, ki so zapleteni v te dogodke, ko celo mesto vidi redovnico po triletni bolezni, kako naenkrat brez okrevanja nastopi svoje opravilo in ga izvršuje, mora na strani pustiti vse ugovore: sugestijo ali živčne učinke in vse take napačne razlage, ki ne morejo tu na noben način biti umestne. Tu se moramo ukloniti in priznati delovanje višje moči.

Sicer pa, kakor smo že v začetku poudarjali, ni samo ozdravljenje sestre Julijane, ki potrjuje stavek, ki smo ga razvijali; našli smo v lurških popisih poročila mnogobrojnih ozdravljenj, ki so prav tako iznenadna, potrjena po najbolj zanesljivih pričah in po najbolj veljavnih zdravnikih.

Magdalena Žilian.

Med ozdravljenji jetike opažamo iznenadna vstajenja, ki so nasprotna vsakemu pričakovanju. Pred temi uspehi zdravniki ne morejo skriti svojega začudenja. Jako dokazilno je pismo, ki ga nam je pisal dr. Romant, prejšnji asistent v Parizu, v katerem nam da spoznati svoje duševno stanje ob nenadnem ozdravljenju gospodične Žilian.

»Učinek,« nam pravi, »je bil nagel kakor blisk.«

Dostavil je: »Devetnajst let sem že zdravnik, potemtakem sem že mnogo videl. V mojem okolišu me smatrajo za resnega, delavnega in vestnega zdravnika. Ozdravljenje tega dekleta me je pa tako iznenadilo, da se vsak dan vprašam: Ali je mogoče? Ti si to deklico obsodil, starše si že pripravil na njeno rešitev... na njeno smrt; in glej, zdaj jo imajo zopet svojci. Popolnoma je zdrava ona, ki je bila jetična v najvišji meri, ki jo je bilo samo kost in koža, tako da je ljudi s strahom navdajala. In glej, zadobila je zopet življenje in zdravje naenkrat proti vsem pravilom vednosti, z enim udarcem razdere vse zdravniške izjave.

Ta deklica je bila izgubljena, in zdaj glej jo popolnoma zdravo.

Videl sem jokati veliko množico ljudi, ko so poslušali pripovedovati to ozdravljenje. Celo protestantje, ki so poznali to mlado deklico, njeno bolezen, njeno obupno stanje, so danes osupnjeni.

Ti protestantje spričujejo resnico in izkazujejo gospodični Žilianovi vsak dan vljudno spoštovanje.

Lurška Devica je boljše naredila nego mi.

S človeškimi sredstvi je bilo nemogoče ozdraviti to deklico, bila je jetična v najvišji meri, votline so bile na desni in na levi strani pljuč, preiskava njenega pljunka je pokazala bacile jetike, bila je skoro mrlič. Presv. Devica jo je ozdravila v kopalnici dne 27. julija 1897; ozdravljenje je popolno, zamorete vprašati vse priče, soglasno bodo to potrdile.«

Dr. Romant je še pridejal pisano poročilo, katerega so želeli od njega.

»Prosili so me, da povem resnico o ozdravljenju gospodične Žilian iz Mejna.

Ali je v Lurdu ozdravela? — Da.

Prvikrat sem videl to mladenko v Mejnu 20. julija 1897 in nisem prav nič poznal njene rodbine. Oče mi je predstavil Magdaleno. Naš stan nas navadi na neko trdobo srca, toda ko sem videl to deklico, me je navdala groza.

Mislite si okostje, ki se sunkoma naprej premika, mrliški obraz z globoko vdrtimi očmi. Predstavite si telo, ki je do skrajnosti shujšano, na katerem ni drugega kakor kost in koža, blede, zgrbnčeno, kakor kačke starke, kateri je življenje že skoro ugasnilo in kateri so telesni deli že tako obrabljeni, da je smrt neizogibna, in imeli boste žalostno podobo bolnice, ki je bila izročena v mojo oskrb. Podal sem ginjen mladenki roko in ker so me starši jako prosili, sem jo preiskal.

Preiskava je bila zelo kočljiva, ker sem videl, da je natančno name pazila bolnica, katere duh edino je še vladal v tem razpalem, obrabljenem in onemoglem telesu. Za to telo nisem imel sredstva, prav nobenega ne v celem zdravilstvu. Preiskava: Skrajna jetika (tuberkulozna kaheksija).

Magdalena se je smehljala moji zadregi. »Jaz še nočem umreti, gospod doktor,« mi je rekla, »oh, vi ne morete veliko zame storiti, a izkažite mi to uslugo, da bodo privolili moji starši, da se prepeljem v Lurd, kjer me bo ozdravila presveta Devica.«

Odgovoril sem deklici, da se bom še premislil, in da sicer moram imeti čas, da se sporazumem z njenimi domačimi. Rekel sem ji, da naj pride drugi dan.

Pri četrtem obisku je silno prosila, da bi ji povedal svoje mnenje o njenem potovanju.

»Vi hočete? Dobro! Vi pojdete v Lurd...«

Oče, mati, brat so protestirali proti temu, da bi šla. »Umre na potu,« so rekli.

Župnik iz Mejna je ugovarjal temu nenavadnemu potovanju, češ, da je nemogoče prepeljati z romarskim vlakom v Lurd tak okostnjak. »Norčevali se bodo iz nas, in kako se naj prepelje oseba, ki več mesecev že uživa skrajno malo hrane, in ki v tretji tku nameravanega romanja po nesreči trpi še na diareji!«

»Poslušajte, gospod župnik,« sem mu rekel, »nikarte se ustavljali volji te deklice. Starši so se vdali njenim prošnjam, najina odgovornost je s tem zavarovana. Za slučaj, da umrje,

naj vzamejo seboj mrliški prt. Ali umrje v Mejnu ali kje drugod, nekje mora umreti. Ne branite Magdaleni te zadnje tolažbe!»

Odpotovanje je bilo sklenjeno.

Prišla je v Lurd. V kopalnici so gospe prestrašene odstopile: »Me ne moremo,« so rekle, »pomočiti v vodo okostnjaka. To je grozno, da nam pošljejo tako osebo; ostala bo nam v vodi.«

Magdalena je jokaje prosila. Solze imajo neko ginljivo moč. Da bi jo zadovoljile, so jo drugi dan nekolikokrat umile. Z dovoljenjem staršev in da bi izpolnile njene verne prošnje, so jo v kopalnici v vodo potopile.

Bolnike spravljajo v železniške vozove.

Učinek je bil nagel kakor blisk. Magdalena je vzkliknila: »Ozdravljena sem.« To je bilo 27. julija 1897.

Od tega trenutka se ji je povrnil okus, splošno razpoloženje je bilo dobro, moči so se ji vračale vsak dan.

Preiskal sem gospodično Žilian v avgustu in septembru. Ozdravljenje je popolno. Ta mladenka je danes popolnoma zdrava.

Prišla me je obiskat včeraj dne 18. decembra. Barva na obrazu se je zopet vrnila, njena suhost je popolnoma izginila. Velika in lepa deklica je, zelo razumna in pametna. Zahvalila

me je za ves trud, ki sem ga imel z njo, in me je prosila, da bi ji dal spričevalo o njenem ozdravljenju, kar sem storil z veseljem, kajti to spričevalo moram dati resnici. V Mejnu in okolici ne more nihče utajiti tega nadnaravnega dogodka. Nobena kritika ne more vzbuditi niti najmanjšega dvoma. Moje pismo je izraz resnice. — Dr. Romant, prejšnji zdravnik v bolnišnici.

Opomba. Kdo bi morda ugovarjal, da ni bila ozdravljena trenutno. Zmota. Po svoji povrnitvi iz Lurda je prenesla hrano vsake vrste. Dal ji nisem nikakega zdravila, ozdravela je sama od sebe. Priznam, da je dva meseca preteklo, da je do skrajnosti shujšano telo zadobilo svoje moči. Spričevalo se je dalo gospodični Magdaleni Žilian, ko je zopet že opravljala svoja navadna opravila, katera je morala opustiti od začetka bolezni to je od 2. avgusta 1894. — Dr. Romant.«

Gospod župnik iz Mejna nam je pisal 15. istega meseca:

»Dostavljam, da se danes gospodična Magdalena razveseljuje najboljšega zdravja, in da ni pustila najmanjšega sledu bolezni, katero je dr. Romant proglasil neozdravljivo.

Polna hvaležnosti do presvete Device posvečuje čudežno ozdravljena svoj čas in svojo skrb, da krasi kapelico, ki smo jo posvetili naši ljubi Gospe Lurški v večni spomin na čudežno ozdravljenje. Njena angelska pobožnost je v vzpodbudo župniji, ki ji izkazuje posebno spoštovanje.«

Avrelija Iprél.

Vsako leto se v zadnji polovici meseca avgusta ob prihodu belega vlaka vsled zelo bolnih dogajajo najbolj gínjivi prizori narodnega romanja.

To so veliki bolniški vozovi, ki se premikajo po šinah. Tu je vse: oddelek za kuhinjo, lekarna, oddelek za zdravnike, za bolniške postrežnike, za duhovnike, za sestre, ki hodijo iz enega vagona v drugega, noseč tolažbo in pomoč, razen tega pa množica bolnikov, ki so jih izbrali izmed najbolj bolnih. V nobeni bolnišnici ne najdete tako izbiro ali tako število vsakovrstnih bolnikov kakor tukaj.

Vlak zapelje na kolodvor, sestre asumpcionistinje so pri vratih, pozdravljajo z rokami, petje zadoni, vagoni se odpirajo, in vi vidite izstopati jetične z medlimi očmi, rumeno blede

belnike na raku, bolne na srcu s plavim obrazom, bolne na lupusu, ki je razjedel že del obraza, nesrečne otroke s kostno boleznijo, s svojimi vnetimi sklepi, s svojimi ranami.

Ako vidite te bolnike ležati na peronu na kolodvoru, imate pred očmi prizor, kakršnega si ne morete niti v mislih predstavljati. Večinoma so ti nerečneži na koncu svojih bolečin.

Dalje jih čaka smrt. Kako so še mogli priti živi? Kako se morejo še povrniti v svojo domovino? To je čudež, ki se ponavlja vsako leto, in ki ni nič manj velik kakor so oni, katerih priče smo mi.

Bolezni se pridružuje velika utrujenost vsled potovanja. Po tri dni se v vročini, v prahu, na tesno vozijo v vagonu, večinoma morejo užiti le malo hrane, vsa njih moč je pri kraju, v svoji okolici vzbujajo globoko sočutje.

Toda opazujmo jih bližje! Ime »Lurd« se začuje! Prišli so na kraj, po katerem so toliko časa hrepeneli. Najbolj bolni so odprli svoje oči, veselje jih navdaja, lice se jim pobarva in zadnja energija njih duše še oživi.

Vedo, da bo mnogo ozdravljenj, a še več milosti in tolažb. Ta misel krepi najbolj bolne. Zelo redki so bolniki, ki bi ne dali svojih čustev na znanje, ki bi sredi splošnega veselja se ne mogli vzdigniti iz svojega marazma. Nekateri so celo izgubili vse čute, ne vedo več, kaj se okoli njih godi.

V takem stanju je prišla Avrelija Iprél v Lurd 21. avgusta 1895. Med celo vožnjo ni drugega pila kakor vodo z nekaterimi kapljicami ruma. Od Poatjeja dalje je izgubila zavest in ni mogla ničesar jesti. Bila je jetična v najvišji meri; potem je bilo tudi na tem, da bo umrla med potjo. Zdravnik, ki je pri odhodu vlaka bil pri kolodvorskih vratih, je glasno izrazil svojo bojazen.

Ko so šli romarji iz vagona, so jo položili ob zidu na žimnico. Mrzel pot jo je polival, oči so bile na pol zaprte, bila je bleda kakor vosek. Njena pljuča so se počasi sunkoma vzdigovala. Bil je to smrtni boj, komaj so se je upali dotakniti.

Nosilci so prišli po njo, z vso mogočo previdnostjo so jo vzdignili na žimnici in so jo nesli naravnost v jamo. Avrelija je še vedno brez zavesti, niti tresenje nosilnice niti jutranji zrak je ni mogel poživiti.

Preden pa sledimo tej deklici v jamo in v kopalnico, po-

glejmo njeno preteklost in preučimo pričetek in razvoj bolezni, ki jo je pripravila do tako žalostnega stanja. Dvajset let stara ni mogla v nekaterih dnevih ali v nekaterih mesecih izgubiti vse telesne moči, biti je morala že stara vkoreninjena bolezen, ki je ugonobila njene življenske moči.

Bolezen sega šest let nazaj. Bilo je leta 1889, ko je vsled vročnice imela prvi napad pljučne bolezni, naval krvi v pljučih, ki ni mogel izginiti. Avrelija je bila tačas 21 let stara in danes je 27 let. Od tega časa dalje je imela večkrat vnetje dihalnikov, ki se je zlasti pozimi shujšalo. Večina zdravnikov iz Boveja jo je zdravila. Zadnji napad je bil meseca januarja 1895. Do meseca avgusta istega leta, to je do odpotovanja, je bolezen neprestano napredovala. Tekom osmih mesecev je le dvakrat ali trikrat mogla ven iti, opoldne je komaj nekoliko vstala.

Dr. Ardivijér (Hardivilliers) iz Boveja, ki jo je zdravil, je v svojem spričevalu izjavil, da je to dekle imelo jetiko. Velike votline so se napravile v pljučih, mrzlica je bila neprestana in zelo visoka, usodepolni konec se je približeval z velikimi koraki. Od 20. aprila dalje nam je dal dr. Ardivijér podatke o svojih obiskih in o poskušanih zdravljenih sredstvih: kreozot, obliž, poandefe itd. Od srede maja je zelo bljuvala kri, pljuča so dobivala čedalje večje poškodbe. Dihanje je bilo vedno bolj težavno. Doktor nam je povedal tedenzatednom napredek bolezni. Zadnjikrat je videl bolnico 19. avgusta na kolodvoru v Goankuru, ko je šla na vlak v Lurd.

»Našel sem jo,« pripoveduje, »zelo blede, poteze na obrazu so bile zategnjene, imela je velike bolečine na koncu pljuč. Izrazil sem vsò svojo bojazen o izidu tega potovanja njeni materi, in moja bojazen,« je dostavil, »je bila popolnoma utemeljena, šla je na pot v najbolj mučnih in nevarnih razmerah.« Pri odhodu je jokala njena družina in mnogi prijatelji.

Vsi so rekli Avreliji: »Ti ne boš mogla potovati.« Odgovorila jim je: »Sedem let že trpim, torej sem si že zaslužila nebesa. Vse eno je, četudi umrjem v Lurdu.«

Ne moremo brati poročila o tem potovanju, ne da bi tudi občutili ginjenosti in strahu, ki so ga prestale spremljevalke deklice.

V vagonu ji je povzročilo tresenje, prah in vročina grozne bolečine. In dihanje ji je tudi bilo zelo težko, to ni samo po-

manjkanje sape, je hropenje, da, smrtni boj. Njene sosede niso mogle spati, odpreti so morale okna zavoljo hudega smradu njenega dihanja. Njen župnik nam je rekel: »Kadar sem jo prišel obiskat, sem moral dalj časa odpreti okna, da sem mogel pri njej biti. V njenih pljunkih so se našli kosčki segnitih pljuč.«

Od doma do Poatjeja je umazala dva tucata žepnih robcev in sedem servijetov. Od Poatjeja do Lurda je bila skoro vedno brez zavesti, znaki bližajoče se smrti so se pokazali na njenem obrazu, mrzel, smrdljiv pot jo je polival. V takem stanju smo jo našli na kolodvoru v Lurdu ležati na žimnici, taka je še tudi pred jamo.

O z d r a v l j e n j e.

Da v takih razmerah ozdravi, kaj je potreba?

Treba je na pol razdejana in razpadla pljuča, kojih ostali deli so popolnoma pronicani z jetičnimi bacili, nadomestiti z novimi. Treba je dati zdravje, ki se bori s smrtjo in je že brez zavesti in katere kri je zastrupljena. Treba ji je vlitii novo življenje. To bi bilo pravo vstajenje.

Vsi ti uspehi niso v naši oblasti. V nekaterih urah mora ta bolnica umreti, na noben način si niti misliti ne moremo, da bi se živa vrnila v domači kraj.

Vendar Avrelija pride zopet k zavesti, njene oči se odpro, spozna jamo. Kmalu nato zamore sprejeti sv. obhajilo, diha nekoliko lažje. Nosilci jo primejo in neso na žimnici v kopalnico. Med tem začne zopet kašljati in kri pljuvati.

Bilo je ob sedmih zjutraj. Položili so jo na rjuho, da bi jo v vodo potopili. Podpirajo jo od vseh strani, kajti sama se ne more prav nič ganiti, bila je kakor mrtva.

Komaj je v vodi, občuti v prsih, kakor da bi se pljuča skupaj zdrgnila; navda jo bojazen, ki se ne da popisati. Neka žgoca bolečina jo presune. Nato postane popolnoma mirna, vsa bolečina izgine, počuti se prav dobro. V nekaterih sekundah je ozdravljena, korenito ozdravljena.

Vrne se v bolnišnico, lačna je, je z okusom, kakršnega že ni imela 8 mesecev. Kmalu se je loti spanec, kakršnega že dolgo časa ni imela in ki ji povrne telesne moči.

Ko je prišla v zdravniško sobo, smo jo preiskali z največjo skrbjo, ne da bi našli niti najmanjše poškodbe na pljučih.

Profesor Suljér (Soulíer) iz Liona, cvet zdravniške akademije, kot azistent naš nekdanji tovariš, je bil tačas v naši zdravniški sobi. Kakor mi, tudi on ni mogel zaslediti nikakega znamenja jetike, pljuča so bila popolnoma cela.

Toda kako so izginili jetični bacili in kaverne?

Ako včasih vidimo bolnike, ki so bili na smrt oboleli in so zopet ozdraveli ter tako ušli preteči smrti, pride od tod, ker se jih je bolezen lotila pri polnih močeh. Po hudem in naglem napadu se zamorejo zopet vzdigniti, kakor se vzdignejo po hudem viharju drevesa, ki še niso izkoreninjena.

Toda po dolgotrajni bolezni, ki uniči bistvene organe in ne pusti pljučam potrebnega prostora za dihanje, ne boste videli bolnika ozdraveti. Pride čas, ko je jetika neozdravljiva, ko je zmotna v diagnozi nemogoča in se ne more reči, da so le nervozni vplivi. Pri tej točki se nehajo vsi ugovori. Do te skrajne meje bolezni je prišla Avrelíja Iprel.

Dr. Ardivijér se ni mogel zdržati globoke ginjenosti, ko je to bolnico videl 30. avgusta pred seboj, katere ni mislil več videti. V spričevalu, ki ga imamo pred seboj, je pisal:

»Dne 30. avgusta 1895 sem bil pozvan h gospodični Iprel, ki se je vrnila iz Lurda. Potrjujem iznenaden, da so vsi zgoraj popisani znaki jetike popolnoma izginili. Bové, 1. septembra 1895. Dr. Ardivijér.

Šest dni potem je isti zdravnik pisal gospodu župniku od Sv. Martina: »Le čudež je zamogel razgnati vse znake pljučne jetike, ki jih je imela ta bolnica.«

Toda doktor ni bil sam, ki je potrdil to ozdravljenje. Tudi mi, kakor profesor Suljér, smo potrdili to.

Celo brezverci, katerih je v domovini Avrelíjini mnogo, potrjujejo bolezen in ozdravljenje. Kaj pravijo? Pravijo: »Ta deklica ni imela več pljuč, dali so ji nova, in sicer so ji dali v Lurdu pljuča iz lesa.«

Dejstva tolikega pomena so redka. Težko, da bi mogel kdo strožje izpeljati dokaze.

Gospodično Iprel smo zadnjo zimo videli v Parizu. Petdeset funtov je težja, videlo se je, da je popolnoma zdrava in močna, njen obraz je imel barvo in svežost. Od svojega ozdravljenja dalje ni bila niti en dan bolna, srečno je prebila epidemijo influence, ne da bi imela najmanjši katar.

Peter Ruder.

L. 1867 si je Peter Ruder, belgijski delavec, zlomil nogo, ko je padlo nanjo neko drevo. Kost je bila prelomljena na dvoje. Kljubu vsem poizkusom se kost ni mogla zarasti. Celo leto je moral Peter ostati v postelji. Trije zdravniki iz Briga, dr. Afener, Žak in Verijé so ga zdravili, toda brez uspeha.

L. 1875, osem let po tem dogodku, se spodnji del noge ni več držal zgornjega in je bil premakljiv na vse strani. Dve koščici, ki sta bili druga od druge oddaljeni tri centimetre, sta se videli na dnu velike, vedno gnojne rane.

V takem stanju se je Peter privlekel do lurške jame v Ostakerju. Za nekaj trenutkov globoke ginjenosti in iskrene molitve vstane brez podpore in dela vse pobožne vaje kakor drugi romarji. Njegova noga je ozdravljena, ločeni koščici sta združeni in skupaj zraščeni, rane so izginile, le mala brazda kaže, kje je bila preje noga zlomljena.

Dr. Afener je preiskal nogo in se ni mogel premagati, da ne bi bil ginjen. »Vi ste ozdravljeni,« je rekel, »vaša noga je cela; vsa sredstva niso nič pomagala, presv. Devica je naredila, česar zdravniki nismo mogli narediti.«

Noga, ki je bila že 8 let zlomljena in se ni mogla prav nič zarasti, pri kateri je bila ena koščica od druge 3 cm oddaljena, in se je v sredi zloma lahko pregibala. Tako zlomljena noga ne more v enem trenutku ozdraveti po nikakem znanem zdravniškem načinu. Tako ozdravljenje še bolj preseneti kakor ozdravljenje raka ali jetike, ali vsaj lažje se poslednje razloži.

Ta opazovanja morajo biti objavljena v vseh svojih podrobnostih.

Peter Ruder je bil rojen 2. julija 1822 v Žabeku v zapadni Flandriji.

Bil je star 44 let, ko je postal žrtev krutega dogodka.

Bilo je 16. februarja 1867. Dva mlada drvarja sta delala v bližini gradu gospoda Dibí (du Bus). Neko drevo, ki sta ga ravnokar posekala, je po nesreči padlo na bližnja drevesca. Trudila sta se, da bi ga od tam proč spravila. Ruder, ki je šel po svojem opravku, vidi zadrego drvarjev in se ponudi, da jima pomaga. Svojo vljudnost je drago poplačal.

Medtem ko je odsekaval veje nekega grma, ki je delal napotje, sta drvarja z vzvodom vzdigovala in naprej pomikala drevo, ki kar naenkrat pade in udari Ruderja, da trešči na tla. Teža drevesa mu je zlomila levo nogo.

Dr. Afener iz Udenburga, pozvan na povelje gospoda Dibija, je zdravil z vso skrbjo Ruderja. Ranjenec je imel pod kolonom obe kosti, piščal in golenico, zlomljeni. Zdravnik ju je hotel skleniti in je zdrobljeni kosti obvezal s škrobno obvezo.

Nekaj tednov pozneje je moral zdravnik na prošnjo ranjenčeve, ki je jako veliko trpel, odvzeti obvezo. Tu je opazil na zadnji strani noge veliko gnojno rano. Na gornjem delu noge je bila druga prisajena rana, ki je segala do tja, kjer je bila noga zlomljena. Zlomljene kosti so bile vse v gnoju, na njih ni bilo več kože in ni bilo nikakega znamenja za ozdravljenje.

Kljub skrbnemu večmesečnemu zdravljenju ni mogel dr. Afener doseči, da bi se kosti zarastle. Nihče se ne bo temu čudil, kajti vsaka zlomljena kost, obdana z ognjeno rano, je težko ozdraviti.

Dr. Afener ni mogel prepričati gnojenja, in videč, da je njegov trud zastoj, je obupal nad bolnikovim ozdravljenjem.

Neki zdravnik iz Varsenera in drugi zdravnik iz Briga sta se vprašala za svet. Oba sta izjavila, da je Ruder neozdravljiv. Istega mišljenja je bil tudi neki zdravnik iz Bruslja, ki ga je dal poklicati g. Dibí. Ko je bolnika preiskal, je rekel, da je vsako zdravljenje zastoj in da se mora noga odrezati. Ruder se ni hotel na noben način podvreči temu najskrajnejšemu sredstvu. Ostati je moral eno leto v postelji in je trpel grozne bolečine. Ko je vstal, se je le težko na dveh berglah dalje premikal. Nesposoben za vsako delo, je živel s svojo družino od penzije, ki mu jo je dajal gospod Dibí.

Ker niso zdravniki hoteli nič več zdraviti nesrečnega po-habljenca, si je sam vsak dan dvakrat ali trikrat očistil rane in ovil zlomljeni ud v platno. Tako zdravljenje zlomljene kosti je ostalo seveda brez uspeha. Vse priče se soglasno vjemajo v tem, da je bilo brez koristi. Vsi, ki so od l. 1867 do l. 1875 videli Ruderjevo nogo, popisujejo na presenetljiv način njeno nenormalno pregibljivost, tako da je med obema koncema zlomljenih kosti precejšen prostor, ker je dr. Afener vzel vun precejšen kosček kosti.

Med onimi, ki so pri Ruderju videli, da so bili sklepi kosti res napačni, navedimo Žaka Vanešena in Defreja, ki še sedaj v

Peter Ruder

po ozdravljenju. Obe kosti leve noge, ki sta bili 8 let prelomljeni, sta se v trenutku spojili.

Žabeku prebivata. Prvi je bil vrtnar v službi gospoda Dibija. Nosil je vsak teden Ruderju plačo od njegove pokojnine. Več-

krat je videl ranjeni ud. Peter je upognil nogo pod kolenom nazaj tako, da so se videli konci zlomljenih kosti. Ako je prijel levo nogo z roko, jo je lahko tako zasukal, da je gledala peta naprej, prsti pa nazaj.

V l. 1872 nam Žak Defrej isto potrjuje in nam natančno to nenormalno premikanje popisuje.

Toda mi dajemo veljavo pred vsem zdravniškim izjavam.

Dr. Vanestenberk iz Stalila, zdravnik za ubožce občine Žabek, je imel večkrat priložnost, videti Ruderja. Leta so minila, ne da bi se mu stanje količkaj zboljšalo.

Ko je špomladi l. 1874 Peter sedel na pragu svoje hišice, je videl mimo iti zdravnika iz Stalila in ga prosil, da bi mu preiskal bolno nogo. Doktor mu je rekel notri iti in ostal je pri ranjencu eno uro.

Ko je Peter odvezal platnene obveze na nogi, je tak smrad napolnil sobico, da je bil zdravnik prisiljen odpreti edino okno. Bolnik je bil zelo bled in suh. Poteze na obrazu so izražale utrujenost in popolno pobitost. Ko je nogo odvezal, je zdravnik videl na gornjem delu piščali podolgasto rano, veliko kakor kokošje jajce. Iz te odprtine je tekla neka gnojnata, rjava in zelo smradljiva tekočina. Z mokro platneno cunjico je Peter povrh koleno, z desnico pa spodnji del obrisal. Nato je z levico prijel za nogo in jo nazaj pripognil. Gornji in spodnji konci golenice in piščali so se pokazali v rani. Kolikor se je videlo kosti, se jih ni nič mesa držalo. Ko je nato zdravnik prijel z levico gornji del noge, z desnico pa peto, je z veliko lahkoto peto naprej pregibal in sicer več kot za polkrog. Tega pregibanja ni drugo oviralo, kakor v kolikor se je noga še mesa držala. Ruder sam je prijel koleno z obema rokama in je svojo nogo majal kakor nihalo, in pri vsakem pregibu je pritekel gnoj iz rane.

Naposled se je opazila zada; na nogi proti peti druga rana, iz katere je curljala ravno taka smrdeča tekočina. Peter je rekel zdravniku, da se je v nekaterih tednih po nezgodi napravil na nogi absces in da je z gnojem vred ven prišel kos »motvoza*).

Kaj naj rečemo o tem nesrečnežu? Gospod Dibí ga je dal preiskati že več zdravnikom. Vsi so se izjavili, da je noga ne-

* Bila je brzkone kita palca na nogi, pravi dr. Roajé v svoji preiskavi.

ozdravljiva, in so nasvetovali kot edino rešilno sredstvo, da se noga odreže. Dr. Stalil je isto nasvetoval, toda Ruder ni hotel o tem ničesar slišati. Rekel je: »Gospod vikomt mi je obljubil, da pride te dneve dr. Veriest iz Briga in da me poskusi ozdraviti.«

Dr. Veriest je res prišel. Povezal je nogo trdno v škrob in je pustil malo odprtino za odtok gnoja iz rane. Predpisal je izmivati obe rani v zavrelici hrastove skorje. Ruder je bil iz nova prisiljen ostati v postelji.

V tem času sta se večkrat posvetovala dr. Van Hestenberg in dr. Veriest. Pogosto sta govorila o Ruderju, za katerega sta se oba zanimala. Večkrat se je dr. Veriest izjavil nasproti svojemu tovarišu, da ne doseže nikakega zboljšanja. Nekega dne mu reče, da mu je prejšnji dan Peter odločno odrekel, da ne gre v bolnico v Brig, kjer bi se mu noga odrezala. Zato ga več ne bo imel v oskrbi, ker jo smatra popolnoma za brezpomembno. To je bilo sredi meseca januarja l. 1875. To je povedal dr. Van Hestenberg.

Brez upa na ozdravljenje, ampak zgolj iz usmiljenja, je zdravnik večkrat prišel k temu nesrečnežu, da se je prepričal o njegovem stanju.

Štirinajsti dan po zadnjem obisku je našel dr. Veriest Rudcrja, ko je ravno preminjal obvezo. Ker ta nepremakljiva obveza ni imela nikakega uspeha, jo je odstranil, in ta zdravnik je z isto lahkoto kot drugikrat zaobrnil peto leve noge naprej. Nato je vpognil zlomljeno nogo, da sta se v rani videla oba konca kosti. Bila sta kakor nekrotične kosti. Položaj se ni nič izpremenil. Zdelo se je, da ni popolnoma nobenega upanja več na ozdravljenje.

Uboği delavec je trpel strašne muke. Ostati je moral eno celo leto v postelji. Naposled se je mogel premikati po dveh bergljah. To stanje je trajalo osem let in dva meseca.

Peter je bil pobožen od mladih nog. Njegovo zaupanje do Devica Marije je bilo brezmejno. Ko je slišal o čudežih, ki so se godili v Ostakerju, se je to zaupanje še povečalo. Vzkliknil je: »O, da bi mogel tudi jaz tja romati! Zaupam, da bi me presveta Devica gotovo ozdravila.«

Toda kako iti na božjo pot? Spodnji del noge se je le nekoliko držal za meso gornjega dela. Noga se je lahko vrtela na vse strani. Konca odlomljene kosti sta bila oddaljena eden od

drugega za 3 cm in sta se videla iz mesa. Velika in globoka rana je bila vedno gnojna.

Peter je stavil vse svoje upanje na Lurško Devico. Pripravljal se je z gorečimi molitvami na to težavno božjo pot. Dne 7. aprila 1875 se je vlekel po bergljah, oprt na svojo ženo, na žabeški kolodvor, ki je pol ure oddaljen od njegovega stancovanja. Tri dolge ure je hodil to pot. Tam so ga vzdignili trije možje v vagon, ki ga naj prepelje v Gent. S težavo so ga tu preložili v tramvaj, in nato v poštni voz, ki vozi v Sent Amán in tu so ga deli z voza ob cesti, ki pelje v Lurd-Ostaker.

Ubogi pohabljenec je bil sedaj v drevoredu, po katerem so hodili romarji z molki v rokah. Od utrujenosti in bolečin izmučen se je na svojih bergljah dalje pomikal in s pomočjo svoje žene je došel do zaželjene jame. Ko je tja prišel, je sedel na neko klop. Mučila ga je žeja, prosil je vode iz studenca. Pije jo in se čuti boljšega. Drugi božjepotniki gredo po stari navadi trikrat okoli malega hribčka. Peter se jim hoče pridružiti. Vzame berglje in se s težavo dalje premika tretjino te poti. Ko dospe do čudodelne podobe, sede na drugo klop ravno nasproti brezmadežni Devici.

Iz njegovega srca so kipele goreče prošnje proti nebu. Prosil je Boga odpuščanja od vseh grehov svojega življenja. Nato pogleda zaupno in ljubeznivo na podobo presvete Device in jo prosi, da bi mu podelila zdravje, da bi mogel potem z delom služiti kruh za svoje otroke in ženo.

Ko Peter tako moli iz dna svoje duše, se ga je polastil neki čudni nemir. Ves iz sebe vstane, gre brez bergelj med klopni in se vrže na kolena pred podobo presvete Device.

Črez nekaj minut globoke ginjenosti in molitve se zave, in z začudenjem zapazi, da nima bergelj in da kleči.

»Moj Bog,« vzklikne, »kje pa le sem?« Poln hvaležnosti in ljubezni pogleda na presveto Devico. »O, Marija, tu klečim pred tvojo ljubo podobo ... Hvala! ... Hvala! ...«

Ko zapazi berglje, jih pobere in gre, da jih položi ob skalo ob jami.

Njegova žena je bila brez zavesti, okoli stoječi so jokali. Peter ni ničesar videl in ne slišal okrog sebe. Bil je popolnoma zatopljen v molitev in hvaležnost in je šel trikrat okrog jame. Naposled so ga odvedli od jame in ga peljali v Kurtburn, kjer

se je potrdilo, da je noga popolnoma ozdravljena. Oba ločena dela sta bila popolnoma združena, rane so v trenutku izginile, le mala modra lisa je kazala kraj, kjer je bila noga zlomljena.

Ko se je Peter vrnil v Žabek, je šel najprvo v cerkev, da zahvali Boga, začetnika vsega dobrega. Nato je šel v svojo revno kočico, kjer so že zvedeli o njegovem ozdravljenju. Njegova hči Silvija mu je padla okrog vratu in ni mogla nič govoriti. Pobožni otrok je vsako jutro prižgal sveče pred podobo Matere božje. Mala Avgusta ni spoznala svojega očeta, ker ga ni videla še nikdar iti brez bergelj.

Dr. Afener je preiskal nogo in se ni mogel zdržati solz.

Vzkliknil je: »Vi ste popolnoma ozdravljeni. Vaša noga je kakor noga novorojenca. Vsa človeška sredstva so bila brez pomena, česar niso mogli zdravniki, je mogla Marija.«

Pobožni delavec se je večkrat vrnil k blaženi jami, kjer se je cele ure zahvaljeval presveti Devici. Rad pripoveduje o mogočnosti in dobrotljivosti svoje dobrotnice.

Peter Ruder je prišel v Lurd z romarji dne 9. maja 1879. Flamenec je prave poštene korenine. Njegov tolmač nam je pripovedoval o čudoviti izpremembi, ki jo je povzročilo to ozdravljenje v Žabeku, domovini Petra Ruderja. V zahvalo so opravili v župni cerkvi devetdnevnicu s slovesno peto mašo. Vsak dan je bila cerkev polna. Župnija ima okrog 2000 duš, a od teh jih je bilo v cerkvi do 1500. Teh devet dni niso nič delali kakor ob nedeljah. Preje je bilo v Žabeku mnogo nerodnosti, veliko se je plesalo, ljudje so bili zelo liberalni. Sedaj ni več plesu niti ni liberalcev. Petrovi rojaki so dobri katoličani.

Poročilo o tem čudežnem ozdravljenju se je kmalu na daleč okrog razneslo. Znanost je prišla v zadrego. Trideset zdravnikov je prišlo preiskat Petra Ruderja. Izmed množice obiskovalcev je bilo 300 duhovnikov in 4 škofje, katerih dva sta bila iz tujine.

Peter je romal skoro vsak teden k ostakerski jami. Kdor je hotel zadobiti kako milost, se je priporočil v molitev temu ubogemu delavcu in ga prosil, da gre zanj na božjo pot k jami.

Šel je na to božjo pot do dvestokrat.

Tudi hudobneži so bili vznemirjeni. Nekega dne so tega poštenega moža napadli in ga obdelavali s pestmi. Toda preganjanje ni zmedlo tega moža, ki je vse svoje zaupanje stavil

v Boga. Peter je še vedno hodil k svoji ljubi jami v Ostaker. Hrepenel je po dnevu, ko mu je bilo dano s pomočjo dobrih duš obiskati pravo lurško jamo.

Ta v svoji veri tako preprosti in veliki, po svoji ljubezni in pobožnosti nepremagljivi mož se nam je zdel kot tip katoliškega Belgijca.

Zdravnik Petra Ruderja nam je pisal dvakrat: prvič 21. avgusta, in drugič 3. septembra 1892.

V svojem prvem pismu nam je rekel:

»Peter Ruder si je pri svojem delu popolnoma zlomil nogo. Zlomil si jo je, ko je nanjo padlo drevesno deblo. Noga je bila zelo razdrobljena. Ako se je pomajala, se je slišalo, kako so kosti šklepetale, kakor da bi vrečo orehov potresel. Zaceliti se ni mogla. Zastonj ga je pustil grof Dibí šest let zdraviti. Zdravniki so ga obsodili in zapustili. Bilo mu je obupati, ko sem mu jaz ob priliki pregledal nogo. Nepotrebno je na dolgo popisovati: spodnji del noge se je držal le za meso gornjega dela, tako da sem s peto okrog nogine osi napravil lahko krog. Po romanju je bila noga popolnoma zdrava.«

V pismu od 3. septembra nam isti zdravnik piše: »Ko je Peter Ruder nastopil božjo pot, je bilo preteklo osem let, odkar je vlačil bolno nogo za seboj in se le s težavo na dveh bergljah dalje premikal. Spodnji del noge je visel kakor cunjica. Peter je prišel oni večer brez bergelj. Takoj drugi dan je hodil več ur peš in je bil zelo srečen nad tem, ker že dolgo časa ni mogel napraviti take vaje. Seveda sem ga šel tudi jaz gledat, in zagotovim vas, da nisem mogel verovati temu ozdravljenju. Kaj najdem? Nogo, na kateri ni bilo nič pomanjkljivega. Ako bi že preje ne preiskal nesrečneža, bi ne hotel verjeti, da je bila noga kdaj zlomljena. Ako se s prsti pogladi po piščali, se ne čuti nikake hrapavosti, ampak popolnoma gladko površino od vrha do tal. Kot edini ostanek so nekatere male brazgotine.«

Koncem svojega pisma pravi naš tovariš: »Morda bo vas to pismo našlo v pogovoru s Colaem (Zola). Srečen bi bil jaz, ako bi prebral te vrstice in bi mu mogel reči: »Gospod, tudi jaz sem bil neveren kakor vi. Čudež na Ruderju mi je odprl oči, ki so bile luči zaprte. Nekaterikrat so se mi še vzbudili verski dvomi, toda študiral sem krščansko vero in sem začel

moliti. Povem vam pod častno besedo, da nimam nikakih verskih dvomov več. Verujem popolnoma, in pristavim, da sem z vero našel srečo in notranjo zadovoljnost, katere preje nisem poznal. Naj povem, da je preiskovanje te noge jako zanimivo za onega, ki opazuje zdravljenje zlomljenih kosti. Očividno je, da presv. Devica ne zdravi kakor narava, če je še tako podpira. Peter Ruder prebiva med Brigom in Ostendom. Ako bi ga hoteli izpraševati, pride rad v eno teh dveh mest, tudi jaz prevzamem z veseljem ta trud, da ga spremljam.«

Te dve pismi sem prebral mnogim zdravnikom, ki pridejo k meni. Vselej sta napravili globok vtisk. Večina mojih tovarišev me je prosila, da ta dogodek objavim.

Po svojem ozdravljenju je Peter živel še 23 let. Vsi, ki so ga poznali, hvalijo njegovo poštenost, njegovo pridnost do dela in hvaležno pobožnost do najsvetejše Device.

Grofinja Dibí Dešizínj, pri kateri je bil Peter v službi do svoje smrti, je pripovedovala, kolikokrat je morala brzdati njegovo veselje do dela. Tako je bil priden kljub svoji visoki starosti. Mislil je obhajati še štiristokratno zahvalno romanje v Ostaker, ko ga je napadla pljučnica.

Peter Ruder je umrl 22. marca 1898, star 75 let, na praznik Marijinega Oznanjenja, in je bil pokopan v Žabeku.

Benedikta Krozé.

Benedikta Krozé iz Gimjera (Gumieres, Loire) je stara 69 let. Vsled živčne mrzlice sta ji nogi obmrtvili in mrtvoud je tako napredoval, da že ni mogla več vstati iz postelje, in sicer že 25. leto ne. Jesti je mogla le malo, in sicer le meso in kruh, kavo, čokolado in jajca. V udih je čutila silne bolečine, a kljub temu ni prišla nikdar tožba čez njene ustnice. Svoj čas je izrabila s tem, da je vedno in vedno molila sv. rožni venec za svoje umrle stariše, prijatelje in dobrotnike. K tem se je smela prištevati zlasti družina Demô iz Monbrisona, ki je plačevala za bolno staro ženico najemnino in pa strežnico. Družina Demô je pa smatrala Benedikto Krozé kot pravega angela variha. Kadar so hoteli dobiti od Boga kako milost, so rekli: »Prositi hočemo »modro«, da nam bo izprosila to milost od Boga.« In takô se je tudi zgodilo. Pod imenom »modra« so poznali Be-

nedikto Krozé od njenega 17. leta. Tedaj se je namreč odločila, da bo nosila celo svoje življenje le Marijine barve (belo in modro), od tod njeno ime.

Že več let je gojila bolnica željo, da bi šla v Lurd, da bi videla tam posvečeno votlino in da bi se kopala v čudodelni vodi. »Taka pot za njo je nesmisel,« je rekel vsakdo, in celo njen spovednik, 85-letni župnik, dobrohoten starček, je menil, da ne bi prišla živa do Sent-Etienne. Vendar klic najsvetejše Device je bil vsako leto silnejši, in pobožna želja, da bi poromala k nogam Brezmadežne v Lurd, ji ni hotela iz glave.

Nekega dne je rekel gospod Deskomb bolnici, da hoče on vse storiti, da bo prišla v Lurd, ker tako želi tja potovati. Določeni dan so prenesli Benedikto Krozé na blazini iz Gimjera do Sen-Romena, in od tod so jo prepeljali v romarskem vlaku v Sent-Etjen. Ali ni bil to čudež, da je prišla v Lurd tako slaba ženska, ki ni mogla že 35 let zapustiti postelje in je uživala le malo jedi?

Na nosilnicah so jo prenesli v kopališče, ker se je hotela kopati. Premišljali so, bi jo li položili v vodo ali ne. Toda zelo mrzla voda, pred katero so se plašili celo zdravi ljudje, povzročila ji je prijeten čut, kajti izrazila se je, da se notri zelo dobro počuti in da se ji vračajo moči. Nato so jo nesli na prostor, mimo katerega je morala iti procesija z Najsvetejšim. Hosana Sinu Davidovemu! Jezus, ozdravi naše bolnike! Gospod, ako hočeš, ti me moreš ozdraviti! Gospod, daj da vidim! Gospod, daj, da slišim! Gospod, daj, da bom mogel hoditi!« Take in enake proseče vzklike so pošiljale pobožne in ganjene innožice ljudstva najsvetejšemu Zakramentu. Bolniki so ležali na nosilnicah in so presunjeni od vere in zaupanja ponavljali vzvišene prošnje. Jezus gre mimo in vabi k sebi vse trpeče, vabi, da naj upajo vanj, ki je pravi in živi Bog, da naj mu slede in ga spremljajo.

Benedikta Krozé je čutila in slišala ta klic, skrivnostna moč jo je obšla; hotela se je vzdigniti in vstati s svojega ležišča, toda upirala se je tej sili, obotavljala se je, in Jezus je šel mimo.

Dr drugega dne se je Benedikta zopet dala nesti v kopališče. Zopet jo je obšel isti prijetni čut, iznova je čutila isto presunljivo moč, in zdelo se ji je, kakor da se vrača v njene ude novo

življenje, mogla je storiti nekaj stopinj. Pri procesiji z Najsvetejšim je čutila isto silo v sebi, da bi vstala in šla. Tedaj je nenkrat zgrabila roko zraven stoječe gospe in se hitro vzdignila. Imela pa je na sebi le krilo in ruto okoli vratu, na nogah pa le nogavice. In uboga žena, ki ni že 35 let postavila na tla nobene nože, je mogla zopet hoditi.

Sledila je svojemu Zveličarju in Bogu do vhoda rožnivenške cerkve in ga spremila iz hvaležnosti z drugimi ozdravlimi. Benedikta Krozé je bila ozdravljena in se je vrnila v bolnišnico. Sleherni mrtvoudnost je izginila, mogla je jesti, čutila se je močnejšo in na tisoč vprašanj, s katerimi so jo nadlegovali od vseh strani, je odgovorila vedno z mirnim in smehljajočim obrazom. Vprašali smo jo, če je vesela, da je ozdravljena. — »O, da,« je odvrnila, »v resnici sem zelo srečna, da sem ozdravljena, toda pred vsem, da sem mogla priti v Lurdu; saj je tukaj tako lepo in so tu ljudje tako dobri!«

H koncu še besedo, ki jo je izrekel neki navzoči zdravnik: »Jaz sem sicer katoličan, a ne izpolnjujem svojih verskih dolžnosti. Toda to ozdravljenje me je bolj pretreslo, kakor vsi mnogi izredni in zanimivi slučajji, ki sem jih že v teh dneh videl. Ta že 35 let mrtvoudna žena, ki tako dolgo ni mogla nič več hoditi in sedaj sama, brez opore in brez čevljev, hodi, četudi se njene skrajno občutljive nože že davno niso dotaknile tal, to vse me dela zmešanega. Sedaj se vdam in zakličem: »Slava naši ljubi lurški Gospe, ki dela take čudeže v izpreobrnjenje ubogih brezvercev, kakor sem jaz.«

Kaj naj še pripomnimo k tem odkritosrčnim besedam, kakor klic moža, ki je našel v Lurdu pot v Damask: »Slava naši ljubi lurški Gospe!«

Avrelija Brinó.

Ozdravljenja gluhomutcev od rojstva moramo prištevati med ona, ki vzbujajo največ pozornosti in so zelo prepričevalna. Takih ozdravljenj je bilo že več v Lurdu.

Ozdravljenje Avrelije Brinó nudi vsa ona zagotovila, ki jih zahteva najstrožja kritika. To mlado deklico je zdravil dr. Delamardél, hišni zdravnik družine Brinó. Od zgodnje mladosti je imela vse znake, da je od rojstva gluhonema. Dr. Deló

v Parizu, h kateremu so pripeljali otroka, je povedal, da je bolezen neozdravljiva. Mala Avrelija je bila izročena v oskrbo sestram v Deolu, ki so podučevale gluhoneme otroke dotičnega okraja, pozneje je prišla v gluhonemnico v Orleán.

Ko se je vrnila domov k svojim starišem, je imela še vse znake, da je gluhonema. Bila je stara dvajset let. Dokazov za njeno bolezen ni potreba navajati. Vsako upanje na operacijo ali na kako zdravniško pomoč je bilo že zdavnej izgubljeno. V takih okoliščinah je kar naenkrat zadobila sluh, ko je namreč tri dni po vrsti nekaj kapljic lurške vode vlila v uho. Dr. Delamardel jo je preiskal skrbno in pravi, da deklica sliši trkanje na vrata in zvoke klavirja v sosednji sobi. Toda deklica ne sliši samo, ampak tudi izgovarja nekatere besede, toda govori zato, ker sliši.

»Iz tega dejstva,« pravi isti zdravnik »moramo sklepati, da je to ozdravljenje nadnaravno, ker se je izvršilo brez navadnih sredstev in brez zdravniške pomoči.«

Amalija Šanjon.

Ozdravljenje Amalije Šanjon je eno izmed najvažnejših, ki so se zgodila v Lurdu in sicer pred kratkim časom in pred našimi očmi.

Poiskati bi zamogli še vse glavne priče, povprašati zdravnike, ki so jo zdravili, zamogli bi pa tudi iz ust Amalije same izvedeti vse posameznosti tega velikega dogodka.

Vse izjave prič soglašajo.

Ta mlada deklica je prišla v Lurd 21. avgusta 1891 zjutraj. Še isti dan ob tretji uri popoldne je šla v kopališče. Tisti trenutek je lahko še vsakdo opazil pri nji kostno gnilobo in globoko rano, iz katere se je cedil obilen gnoj, ki je skozi platneno obvezo prodril v nogavice. Razen tega je imela jetično sklepno vnetje na kolenu (tumor albus).

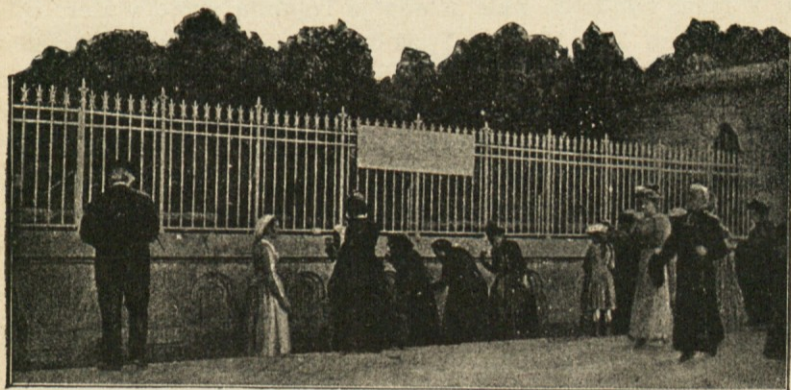
Morali so spustiti deklico na rjuhi v vodo, ker ni mogla stati na nogah. Nekaj minut potem, ko so jo potopili, je sama vstala in ni imela na sebi nobenega sledu prejšnjih velikih poškodb. Kostna gniloba, sklepno vnetje, nepregibnost noge, vse je v tem trenutku izginilo.

Tam, kjer je bila preje rana, se je napravila brazgotina, premakljiva kost, ki se je preje opazala skozi kožo po modri progji, je bila sedaj popolnoma zdrava in trdna ter je bila na sosednje dele priraščena. Na kolenu ni bilo nobene otekline in nobene bolečine več.

Deklica je lahko takoj obula čevlje, ki jih že leta ni nosila, in je hodila brez najmanjše težave.

Stotine oseb potrjuje to dejstvo.

Zasledujemo lahko to bolezen od dneva do dneva, od ure do ure, prav do trenutka, ko je zadobila zdravje v kopališču.

Romarji natakajo čudodelno vodo.

Od tega časa je živela pred očmi onih oseb, ki so bile priče njenega ozdravljenja, kakor tudi njene bolezni. Tudi zdravniki potrjujejo ta dogodek brez omejitve in pridržka.

To dejstvo je očitno, da se lahko kar prime. Doseženi rezultat je tolik, da je prazno vse naše preiskovanje. Ta zgled nam kaže, do kake velike gotovosti se pride, ako se skupaj sestavijo dokazi in izjave, ki se tičejo istega dejstva.

Prva leta.

Amalija Šanjon je bila rojena 17. septembra 1874. Najprvo jo je vzgajala zelo pobožna mati, pozneje so jo izročili v vzgojo sestram sv. Modrosti v Monmorijonu. Iz prvih let svojega življenja si je ohranila en sam spomin, namreč: ljubezen do najsvetejše Device.

»Ljubila sem jo,« nam je pripovedovala, »narava sama me je k nji vlekla. Bilo je to zame velika srčna sladkost, kateri se nisem mogla ustavljati. Moja mati in jaz sva vsak dan opravljali svoje molitve pred podobo najsvetejše Device. Bila je stara, častitljiva podoba, edina stvar, ki sem jo po svojih starših podedovala.«

Dočim se je njena duša odpirala prvim vplivom milosti, so se opazili na nji znaki zelo limfatičnega temperamenta. Imela je pogosto očesno bolezen, kožne izpuščaje, sluzne otekline. Te so bile predhodnice hudih bolečin, ki so imele nastopiti v njeni mladosti. Zelo mlada je izgubila svojo mater. Bila je tedaj stara šele 10 let. »Spominjam se,« tako je pripovedovala, »da so moja mati v zadnjih trenutkih neposredno pred smrtnim bojem še prosili, da bi se naprej molile litanije najsv. Device. Sredi litanij se je prenehalo, da me je tolažila rekoč: »Nikar ne jokaj, otrok moj, srečna sem, da grem k ljubemu Bogu in najsvetejši Devici.« Pri zadnjih vzklkih je mirno izdihnila svojo dušo.

Mati je pred smrtjo prosila svojo sestro, da bi vzela otroka k sebi.

Njena teta Avgustina Duselén jo je vzela k sebi, a nekaj mesecev kasneje je bila 11 let stara sprejeta v delavnico sester presv. Srca v Poatjeju. Tu je z veliko pobožnostjo prejela l. 1886 prvo sv. obhajilo. Od važnosti sv. dejanja je bila tako prevzeta, da je pri spovedi omedlela. Ko se je drugi dan vrnila od mize Gospodove, je spoznala jasno, da ima poklic za redovnico. Prepričana je bila, da jo Bog kliče v red presv. Srca.

Bolezen od l. 1887 do l. 1891.

Trinajst let in pol je, odkar je Amalija čutila prve napade svoje bolezni. Noge so bile rdeče in so jo bolele. Njena teta, ki je bila pri gospej Vildón v službi, ji je stregla eno leto, toda bolezen se ni nič na bolje obrnila. Misleč, da bo izprememba zraka in diete zdravilno vplivala na njeno zdravstveno stanje, je dala svojo nečakinjo h gospodični Munjé, ki je bila zelo pobožna in dobra in je kolikor mogoče izkušala deklici olajšati službo.

Osemnajst mesecev je ostala Amalija pri gospej Munjé, Zimo je prebila v Poatjéju, poletje pa v Partneju. V Partneju jo je zdravil dr. Gejár, pa kljub vsemu trudu se je bolezen poslabšala. Amalija je le s težavo hodila, postala je za delo nezmožna in je morala iti v bolnišnico 28. oktobra 1890.

Čez tri mesece se ji je pridružila nova in težka komplikacija. Tuberkulozno sklepno vnetje je še poslabšalo kostno gnilobo na nogi. Ko je mlada deklica vstopila pri hospitalkah v Poatjeju, je rekla svoji teti: »Verujem, da je moja bolezen migljaj ljubega Boga. Bila sem v mojih pobožnih vajah nekoliko površna in zato mi je bilo treba svarila. V moje zveličanje mi je ljubi Bog poslal to poizkušnjo.«

Tekom enega leta so jo zdravili na vse mogoče načine, ki so v takem slučaju v navadi. Naposled je dr. Lamardjér spoznal bolezen za neozdravljivo. Za njim ji je dr. Dipón dajal odvajalna sredstva ter zdravilo »poantdefe«. Nič ni pomagalo.

Kost na nogi se je vedno dalje gnojila po vsej dolgosti in se je začela ločiti od obdajajočih jo delov. Ako se je pritisnilo na en konec, se je pregibal tudi drugi konec semintja. Noga se je lahko na vse strani vrtela. Dr. Gejár nam je rekel: »Večkrat sem prijel bolno kost z mojimi kleščami in jo skušal ven potegniti, toda ker je precej močno krvavelo, sem to namero opustil, in sem rajši videl, da bi se operacija izvršila v bolnišnici.«

Toda ni bila samo noga bolna, ampak tudi koleno, morala se je zdraviti tudi sklepna oteklina (tumor albus). Koleno in nogo so obvezali nepremično v aparat, tako da je le s težavo hodila po berglah. Ko je nekaj mesecev nosila to obvezo, so jo odstranili, ker ni bilo nikakega uspeha. Bolečina na nogi je bila neznosna, vsako pregibanje nemoogoče, tako da je deklica tri mesece pred romanjem morala biti vedno v postelji. V tej dolgi bolezni so molili in opravljali devetdnevnice, a misli bolnice so bile vedno obrnjene na Lurd. Bila je prepričana, da tam mora ozdraviti. Z nepotrpežljivostjo je čakala dneva romanja in je prosila zdravnika, da naj opusti vsak poizkus, da bi jo ozdravil: »Nepotrebno je rabiti nova zdravila, ker bom v Lurdu ozdravljena.«

Odkod je imela to veliko zaupanje?

L. 1889 je prišla prvokrat s svojo teto ob času narodnega romanja v Lurd. Njena noga je bila tako bolna, da je le s te-

žavo mogla hoditi . . . Tedaj ni dosegla nikakega izboljšanja. Ta prvi poizkus ji ni mogel dati poguma, vendar ni prav nič dvomila o svojem ozdravljenju in je vsakemu povedala, da bo ozdravljena. Po človeški sodbi je bila ta trditev norost, toda uspeh je potrdil to trditev.

Romanje. — Ozdravljenje.

Ura romanja je prišla. 20. avgusta so dali zadnjo obvezo. Umili so rano, jo otrli z vazelinom in dali novo obvezo. Popoldne so jo položili na blazino, da so jo potem na vozu prepeljali na kolodvor. Napovedala je popolnoma zanesljivo svoje ozdravljenje in je obljubila novico telegrafično sporočiti. Tudi je vzela seboj nove čevlje, katere bo ob povratku obula. In vendar že kaka štiri leta ni nosila nikakih čevljev. Položili so jo v vagon na blazino. Gospoda Rigó in Andibér sta ž njo stopila v isti oddelek. Med vožnjo je prišla gospa Rederér, gospa Saliniér in več drugih gospa, ki so jo poznale, da bi poizvedele o njenem stanju.

Prišli so 21. avgusta ob 9. uri zjutraj v Lurd. Iz vagona so Amalijo položili na nosila in jo nesli pred jamo. Šele popoldne je mogla iti v kopalnico. Prosila je gospo Saliniér, da bi se šla rada kopat. Bilo je to v petek ob 3. uri popoldne. Odvezali so obveze, vse so bile od gnoja premočene. Med vožnjo je bilo gnojenje še večje.

Položili so bolno deklico, ki ni mogla stati na nogah, na rjuho, da bi jo potopili v vodo. Krepko jo je pretreslo. Skoro je izgubila zavest. Hude bolečine, ki jih je čutila na nogi, so jo pripravile kmalu k zavesti. Odgovarjala je na molitve, ki so se zanjo molile. Hoteli so jo zopet iz vode vzdigniti. »Saj še nisem ozdravljena,« je rekla, »spustite me še v vodo.« Izpolnili so ji željo in jo zopet izpustili v vodo. Njene bolečine so bile v začetku še hujše. Zdelo se ji je, kakor da bi goreča tekočina tekla iz njene noge, toda takoj je nastopilo pomirjenje.

»Ozdravljena sem,« pravi gospem, ki so bile okrog nje, in takoj vstane. Opazila je podobo najsvetejše Device, ki je visela pred njo na steni. Dolgo je gledala podobo, in njene misli, polne hvaležnosti, so hitele k njenj nebeški dobrotnici.

Pogledali so njeno nogo, rane ni več, ampak samo brazgotina. Njeno koleno je zopet zadobilo normalen obseg; niti otekline niti bolečine ni bilo več. Deklica lahko stoji in hodi.

Gospa Saliniér nam je blagohotno podala natančne podatke o trenutku in dogodku tega ozdravljenja. »Bilo je nas šest oseb,« je rekla, »da bi deklico v vodo potopile: gospodična Šabó in jaz, gospa Rikár in še neka druga gospa, katere ime sem pozabila, ter dve redovnici. Med obema potapljajema, v trenutku, ko smo deklico na rjuhi vzdignile, da bi jo iz vode dele, sem natančno opazila na njeni razgaljeni nogi rano, ki je bila še vedno. Na neprestano prošnjo Amalijino, ki nam je s prosečim glasom rekla: »Ko bi me hoteli še enkrat v vodo potopiti, bom gotovo ozdravela,« smo zopet stopile po treh stopinjah v kopalnico, po katerih smo ravnokar gori prišle.

Ko smo jo v drugič potapljale, je Amalija molila, kakor ji je Bog dal, in me smo z njo molile. Kako smo se začudile, ko smo jo čez eno ali dve minuti videle skočiti iz rjuhe in hoditi. Rekla mi je: »Ne čutim prav nič bolezní, sveta Devica me je ozdravila.« Takoj sem pokleknila, da bi preiskala njeno nogo. Razločno sem videla rdeči zrastek, kakor da bi se ravnokar začelil. Zrastek je bil velik, kakor dve kroni, toda bilo je vse zdravo.« To ozdravljenje se je zgodilo vpričo šestih oseb, ki so bile v tistem trenutku okrog deklice. Amalija se je takoj podala k jami, ki so jo ji odpri, pokleknila je na ono koleno, ki ji je napravilo toliko bolečin. Dolgo je tam ostala in se Mariji zahvaljevala.

Čez pol ure je prišla v pisarno zdravnikov in je prinesla seboj obveze, ki so bile od gnoja še vse gnojne. Predložila je nam izpričevala, iz katerih je bilo razvidno, da je imela jetično sklepno vnetje (tumor albus) in rano s kostno gnilobo. Zastonj smo iskali sledove teh poškodb. Ničesar ni bilo ne na nogi ne na kolenu. Kar smo mi v Lurdu potrdili, isto so potrdili zdravniki v Poatjéju. V svojem pismu, v katerem se lahko podčrta vsaka beseda, pravi dr. Dipón: »Več mesecev sem zdravil gospodično Amalijo Šanjón radi kostne gnilobe na nogi in radi tuberkuloznega sklepnega vnetja. Sklenil sem bolno kost popolnoma ven potegniti in vbrizgavati v meso cinklorir.

Deklica me je prosila, da bi te operacije odložil, dokler se ne povrne iz Lurda. Dan pred njenim odhodom sem jo videl tako trpeti, da sem se vprašal, kako neki bo mogla prestatí vse po-

potne težave. Več mesecev že ni vstala iz postelje. Po njeni vrnitvi je bila zaceljena na nogi popolno, lepo in solidno. Nikakih bolečin ni čutila. S kolenom je lahko gibalna, kakor je hotela, pa brez bolečin, lahko je pokleknila, vstala in hodila, ne da bi najmanjšo bolečino občutila.

Zadnji čas smo zopet videli svojega narodnega tovariša iz Poatjéja dr. Gejára. Spomnil nas je na svoje poizkuse, da bi izvlekel kost, ki je visela le še na nekaterih nitkah. Dr. Dipon je ponovil svoje jasne trditve v atestu in dostavil: »Dobil sem več kakor 100 pisem, v katerih so me o tem dogodku popraševali. Večino teh pisem so pisali tovariši zdravniki. Vsem sem odgovoril: »Bolezen in ozdravljenje se ne moreta utajiti. Da ju spozna, ni potreba biti zdravnik. Dovolj je, ako je kdo videl rano in jetično sklepno vnetje in štiri dni pozneje oni zaceljeni zarastek na kraju, kjer je bila preje rana. Niti sledu prejšnje sklepne otekline ni bilo najti. Kar sem jaz videl, so videli vsi ljudje v obližju deklíce.«

Povprašali smo sestre v bolnišnici, prav one, ki so zjutraj pred odhodom rano zavezale. Tudi njih izpovedi so se popolnoma vjemale, sicer so pa sestre, ki so deklíco na potovanju spremljale, in pa gospe, ki so se udeležile romanja, natančno videle, kako se je izvršilo ozdravljenje. Po svoji vrnitvi iz Lurda je šla Amalija k teti, vsak dan je imela obilo obiskov, pri katerih je ljudem kazala ozdravljeno nogo.

Koncem novembra 1891 so jo kot postulantinjo sprejele sestre presvetega Srca, pri katerih je ostala do meseca avgusta 1893. Dve leti je torej bivala pri onih pričah, ki so mogle potrdati, da so ne le prejšnje bolečine popolnoma izginile, ampak da se je njeno zdravstveno stanje popolnoma predrugačilo.

Gospa Salinjér, ki je bila 8. novembra 1892 pri Amalijini preoblekbi, nam je pisala: »Bila sem v samostanu presv. Srca pri ganljivi slovesnosti, namreč pri preoblekbi Amalije šanjón, ki je lansko leto tako čudežno ozdravela. Presveta Devica ne stori ničesar polovičarsko, ta ljubka mladenka je popolnoma zdrava.«

Vsebina:

Za lurški jubilej	3
Lurška šestdesetletnica	7
Marija se prikaže v Lurdu	16
Lurška božja pot	24
Ozdravljenja v Lurdu	29
Sestra Julijana	32
Magdalena Žilian	43
Avrelija Iprél	46
Peter Ruder	51
Benedikta Krozé	59
Avrelija Brinó	61
Amalija Šanjon	62

NAR. IN UNIV. KNJIZ
Ljubljana

100745

XXVII